

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

**Zobrazení Appalačského regionu v současné
americké literatuře – Studie vybraných autorů**

Veronika Mašková

Plzeň 2016

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra politologie a mezinárodních vztahů

Studijní program Mezinárodní teritoriální studia

Studijní obor Mezinárodní vztahy – britská a americká studia

Bakalářská práce

**Zobrazení Appalačského regionu v současné
americké literatuře – Studie vybraných autorů**

Veronika Mašková

Vedoucí práce:

Mgr. et Mgr. Jana Kašparová

Katedra anglického jazyka a literatury

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2016

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2016

.....

Ráda bych poděkovala vedoucí své bakalářské práce Mgr. et Mgr. Janě Kašparové za milý přístup, skvělé rady a čas, které mi v průběhu psaní poskytla.

Obsah

1 Úvod	2
2 Apalačský region	4
2.1 Obyvatelé	5
2.2 Kultura	8
2.3 Chudoba	9
2.4 Vzdělání	10
2.5 Sever versus jih	10
2.6 Zdravotní stav regionu	11
2.7 Zemědělství	12
2.8 Těžba uhlí	12
2.9 Appalachian Regional Commision	13
3.0 Tennessee Valley Authority	14
3 Apalačská literatura	15
3.1 Dialekt	16
3.2 Apalačská literatura	17
3.3 Tradice mluveného slova	18
3.4 Dělení apalačské literatury	20
3.5 Americký Jih	22
3.6 John Branscum a Wayne Thomas – <i>Red Holler: Contemporary Appalachian Literature</i> ..	22
3.7 Ron Rash	23
3.8 Alex Taylor	24
3.9 Charles Dodd White	25
4 Analýza vybraných děl	25
4.1 Ron Rash – <i>Back of Beyond</i>	26
4.2 Alex Taylor – <i>A Lakeside Penitence</i>	29
4.3 Charles Dodd White – <i>Controlled Burn</i>	32
4.4 Závěrečné srovnání	35
5 Závěr	37
6 Seznam použité literatury	40
7 Resumé	46
8 Přílohy	47

1 Úvod

Tato bakalářská práce se bude zabývat Apalačským regionem a literaturou. Práce bude vyjma úvodu a závěru rozdělena do tří větších oddílů, které se dále budou dělit do kapitol. V prvním oddíle se práce bude zabývat regionem jako takovým. Jedná se o oddíl teoretický, v němž bude použita deskriptivní metoda. První část práce se zaměří na geografii regionu, která je velmi rozmanitá a plná kontradikcí – tato horská krajina dokáže být krásná, ale na druhou stranu velmi drsná a nepředvídatelná. Dále se zaměří na obyvatele regionu, kteří jsou známí svou izolovaností od zbytku Spojených států, ale také svým silným poutem k rodině a komunitě, ve které žijí. Tito lidé si velice váží regionálního kulturního dědictví, tradic a přírody. Dokážou být ale také velmi konzervativní. Obyvatelé to ale ne vždy měli lehké – region často sužovala chudoba, nezaměstnanost, nedostatek vzdělání či špatný zdravotní stav. Velkým zásahem do regionu byla bezesporu modernizace těžebního průmyslu, jelikož Apalačský region byl vždy spíše venkovského rázu a těžební a zemědělský průmysl byl pro velkou část obyvatel hlavním zdrojem peněz. V prvním oddíle se práce zaměří i na bohatou kulturu regionu, kterou si obyvatelé pečlivě střeží. Region je typický tradiční muzikou, tancem, ručně vyráběnými hudebními nástroji či ostatními výrobky. Mezi dlouholetou tradicí patří vyprávění příběhů. První teoretický oddíl uzavřou podkapitoly seznamující se dvěma administrativními orgány v regionu – Appalachian Regional Commission a Tennessee Valley Authority.

Druhý oddíl, také teoretický, se bude věnovat apalačské literatuře, aby se později ve třetí části mohlo přistoupit k analýze vybraných povídek. Apalačská literatura kopíruje geografii regionu – dokáže být velmi romantická, ale také tajemná, temná a krutá. Jelikož byl Apalačský region po dlouhou dobu izolovaný, podléhal ze strany zbylých Spojených států stereotypům. Tak tomu bylo i s literaturou. Mnoho autorů, kteří psali o tomto regionu, psali příběhy plné násilí, alkoholismu a nevzdělanosti místních horských obyvatel. Kvůli svému dialektu a "apalačské angličtině" byli obyvatelé často terčem posměšků a narážek. Tato část se také zaměří na tradici mluveného slova či rozdělní

apalačské literatury podle autorů P. Davida Searlese a Jamese B. Gooda, kteří literaturu chronologicky rozdělili do několika kategorií. Nakonec se druhá část bude věnovat knize *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature*, ze které jsou rovněž vybrány tři povídky určené k analýze v praktické části práce. Také dojde ke krátkému představení tří spisovatelů –Rona Rashe, Alexe Taylora a Charlese Dodda Whita, kteří jsou autory analyzovaných krátkých povídek.

Třetí, poslední oddíl, je oddíl praktický. Oddíl se soustředí na analýzu tří vybraných krátkých povídek, kdy každá povídka, jak již bylo zmíněno výše, je od jiného autora. Ve třetí části bude využita analytická metoda. Jedná se o povídky, které jsou zasazené do Apalačského regionu, takže je možné v nich nalézt prvky typické pro tento region. K analýze tedy poslouží obecné informace z první i druhé části práce, aby tak byly obě části propojené a docílili jsme kvalitativního porovnání prvků literatury a regionu. První analyzovanou krátkou povídkou bude povídka s názvem *Back of Beyond* od Rona Rashe, poté bude následovat povídka *A Lakeside Penitence* Alexe Taylora, a poslední povídkou bude *Controlled Burn* od Charlese Dodda Whita. Poslední část práce bude zakončena krátkým shrnutím všech tří povídek a výčtem společných prvků a témat.

Práce čerpá jak z internetových, tak z tištěných zdrojů. Nejedná se o novodobý fenomén, a proto lze o apalačské literatuře najít dostatek primárních i sekundárních zdrojů. Všechny tištěné publikace jsou však psány převážně v anglickém jazyce, do českého jazyka byl zatím přeložen jen zlomek těchto zdrojů. Pro praktickou analýzu tak bude využita pouze anglicky psaná publikace *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature* od autorů Johna Brascuma a Wayne Thomase. Jedná se o sbírku povídek, ve které nalezneme díla 24 autorů, a je to tedy nejlepší možný zdroj pro účely této práce. Sbírkou byla vydána v roce 2013. Celá práce je následně doplněna obrazovými přílohami a úryvky z analyzovaných povídek, jejichž české překlady budou využity v komentáři v praktické části práce.

2 Apalačský region

Apalačský region se rozprostírá od New Yorku až po severní část oblasti Mississippi. Je oddělený 400-kilometrovým pohořím *Ouachita*, které najdeme ve státech Arkansas a Oklahoma. Tento region zahrnuje stát Západní Virginie a části dalších dvanácti států, mezi které patří Alabama, Georgie, Kentucky, Maryland, Mississippi, New York, Severní Karolína, Ohio, Pensylvánie, Jižní Karolína, Tennessee a Virginie (viz Příloha I, obrázek 1). Zahrnuje 205 000 čtverečních mil. V Apalačském regionu žije více než 25 milionů Američanů (Executive summary 2015: 2) (U. S. Department of State, nedatováno). Geologie Apalačského regionu je komplikovaná, nalezneme zde sedimentární i vyvřelé horniny. Klima je mírné a velmi vlhké. Léta jsou teplá, ale se stoupající výškou přichází zima a sníh. Z vegetace se zde objevují smíšené lesy, z jehličnanů například smrky či jedle, z listnáčů duby nebo lípy (Vít Kulich, 2012).

Apalačský region je horskou oblastí, jeho reliéf je v mnoha oblastech vyšší než 500 metrů, někdy dokonce i vyšší než 1 kilometr. Ale jen málo oblastí tohoto regionu by se dalo označit za velehory. V této oblasti tedy nalezneme spíše vrchoviny a svahy, které bývají velmi příkré. Apalačský region je sestaven z několika fyziogeografických provincií. Tyto oblasti leží rovnoběžně směrem na severovýchod – jihozápad. Obecně je region rozdělen na severní a jižní část, přičemž v severní části najdeme spíše vrchoviny a v jižní části hory. Nejvýchodnější oblast jižní části Apalačského pohoří se jmenuje *Blue Ridge* (*Modrý hřeben*, viz Příloha I, obrázek 2). Je složena z hornin, které vznikly již v Prekambriu a patří sem *Piedmont* (česky označováno jako *Předhůří*), což je oblast na východu, kterou tvoří nížiny od státu New York až po Alabamu. *Blue Ridge* ve směru ze severu na jih nabývá na šířce a nadmořské výšce (viz Příloha I, obrázek 3). Na jihu, hlavně jižně od Roanoke (Virginie) se nachází nejhornatější oblast Apalačského regionu. Na západ od *Blue Ridge* se nachází oblast *Ridge and Valley* (*Hřbety a údolí*), sousedící s *Rocky Mountains* (*Skalnaté hory*). Oblast *Ridge and Valley* je široká přibližně 80 kilometrů a nalezneme zde mnoho sedimentárních hornin. Je typická svými hřebeny, které jsou složeny

z pískovce a poměrně odolné jílovité břidlice. Hřebeny jsou od sebe navzájem odděleny řekami (viz Příloha I, obrázek 4). Údolí jsou vykládána vápencem a nachází se zde nejlepší zemědělská půda celého Apalačského regionu. *Great Valley (Velké údolí)* se táhne v podstatě po celé délce regionu a je to jedna z nejdůležitějších tras, protože napomohla sjednotit obyvatelstvo celého regionu. Nejzápadnější oblastí je *Appalachian Plateau (Apalačská plošina)*, viz Příloha I, mapa 1). Celý region vznikl především erozí, díky které je krajina skalnatá, rozeklaná a chaotická s úzkými údolními a ostrými hřebeny. Bez hor by tato oblast byla spíše součástí sousedících oblastí, jako je například region *The Deep South* (region situovaný na jihu Ameriky), ale s nimi existuje jako samostatný americký region (U. S. Department of State, nedatováno).

2.1 Obyvatelé

Obyvatelstvo Apalačského regionu pochází z různých částí světa. Mezi obyvateli tak najdeme zástupce původních obyvatel – indiánů, Irů, Angličanů, Skotů, Němců a Poláků (North American Mission Board, 2016). Osídlování regionu začalo až v pozdním kolonialismu, 150 let po osídlování východního pobřeží. První a nejjednodušší cesta byla přes jihovýchod Pensylvánie. Na konci 18. století se lidé začali usazovat v údolích a zátokách okolních hor, a to i navzdory tomu, že tato oblast byla podstatně chudší, drsnější a studenější než oblasti na východ. Pěstování v tomto podnebí nebylo vůbec lehké, ale na druhou stranu zde byly hojně zastoupeny lesy, takže dřeva bylo dostatek a zvěř se mohla pást na horských pastvinách. A tak koncem 18. století a začátkem 19. století tento region nabízel dostačující území pro vznik malých hospodářství. Apalačský region se spíše izoloval od ostatních oblastí, a jelikož hospodářství směrem na západ se stále zlepšovalo a mechanizovalo, z malého Apalačského regionu se stala nevýznamná hospodářská oblast. Přes jižní Apalačské pohoří nebylo lehké se dostat, takže železniční tratě tuto oblast objížděly. Nedostatek dopravní přepravy a nedostatek výrobků vyrobených v tomto regionu spolu se slabou poptávkou byly důvody, proč zdejší ekonomika nehrála v zemi významnou roli. Jižní část regionu se pomaleji vyvíjela a se zbytkem jihu sdílela důraz na

zemědělství, zatímco severní oblasti preferovaly městský způsob života. Obyvatelé Apalačského regionu chtěli i přesto zůstat v oblasti a jejich náklonnost k ní, komunitě a rodině stále rostla. Jejich izolace a utlumení vztahů od zbytku americké populace pomohly posílit vztahy mezi obyvateli na regionální úrovni, což by se dalo nazvat „regionální imobilitou“, která vedla ke kulturní odlišnosti, jež ve zbytku Ameriky jen těžko nalezneme (U. S. Department of State, nedatováno).

Obyvatelé Apalačského regionu se v mnohém liší od zbytku Ameriky. Velkou roli v jejich odlišnosti hraje izolace z doby předešlé. Obyvatelé se bavili mezi sebou, vytvářeli komunity. I přes postupný ekonomický vývoj regionu si velice váží svého kulturního dědictví a tradic. Jsou velmi konzervativní a mají silné pouto k rodině a rodinným příslušníkům. Starají se o sebe navzájem, jsou si oporou a problémy ostatních jim nejsou lhostejné, a to samé očekávají i od ostatních. Zdejší obyvatelé mezi sebe jen tak někoho nepustí. Nejdůležitějším krokem je vzájemné poznání. Nejprve musí dotyčného pořádně poznat, pochopit a vybudovat si důvěru. Vzájemné porozumění chce čas. Různá setkání proto probíhají například v jejich domovech či na místech, která jsou jim blízká. Tam dotyčného bedlivě pozorují, jak se chová a komunikuje s ostatními. První dojem je pro ně hodně důležitý. Obyvatelé dbají na to, aby s nimi dotyčný jednal přátelským způsobem a jako se sobě rovným, který vstupuje do jejich komunity za účelem určitého poznání a ponaučení. Styl oblékání preferují neformální, nenucený a nijak extravagantní. Velkou kulturní roli v jejich životech hraje i náboženství, nedělní návštěvy kostela vnímají jako dobrý způsob vzájemného poznání. Pro tuto populaci je také charakteristické jejich odlišné životní tempo, kterému by se měl „cizinec“ přizpůsobit, aby se tak předešlo různým nedorozuměním. Tamější lidé žijí klidnějším způsobem života. Pro obyvatele je pomoc druhým tradicí. Ať už se jedná o výpomoc na farmě, stavění domů či o zorganizování politické akce proti těžebním firmám a bojování za pracovní a environmentální reformy, vždy najdeme komunitní, až regionální sounáležitost. Těžební průmysl tvoří velkou část historie regionu. Pro uctění a zachování

památky vznikla roku 1994 ve Virginii asociace s názvem *Coal Mining Heritage Association* (Asociace na ochranu dědictví těžebního průmyslu). Obyvatelé měli dva cíle: postavit památník pro uctění památky všech, kteří ztratili život v dolech a formálně ustanovit den, který by oslavoval bohatou historii regionu spojenou s tímto průmyslem. Obyvatelé sehnali potřebné prostředky a do dvou měsíců byl dobrovolníky památník postaven. Použity byly pouze místní prostředky. Uspěli i s jejich druhým cílem, kdy den na oslavu jejich hornického dědictví byl oficiálně ustanoven na 6. prosince (Lalone 2009: s. 206 – 215) (National Day Calendar, 2016).

Lidé obývající Apalačský region jsou nezávislí, soběstační a spokojení s místem, kde žijí. Jsou pobožní (hlavně tedy lidé žijící v horských oblastech), přátelští a milí. Od sebe navzájem očekávají respektování jejich vlastní, osobní svobody. Příroda je jim velmi blízká a nechybí jim cit pro to, rozeznat co je správné a co by správné být mělo. Ani cit pro rovnost jim není cizí, což je opakem nerovnosti a elitářství, který lze najít v mnohých moderních společnostech. Nesnáší dobře změny, proto se jim často snaží bránit a zdráhají se přijmout jakoukoliv autoritu (North American Mission Board, 2016).

V Apalačském regionu je mnohem méně mladých lidí (pod 20 let) a mnohem více seniorů (65 let a více), než je tomu ve zbylých státech Ameriky. Za poslední desetiletí apalačská populace oproti zbylým Spojeným státům klesá (viz Příloha I, graf 1). Je to dáno tím, že region je více zaměřen na venkov a zemědělství než zbytek Spojených států, a tak se velké množství mladých lidí (mezi 18-35 lety) přesouvá do větších měst, kde mají více pracovních nabídek a možností. To má za následek stárnutí populace v regionu. Jak již bylo zmíněno, apalačské obyvatelstvo dává přednost životu na venkově či v malých městech a hodně lidí během ekonomické stagnace (například v 80. letech 20. století) migrovalo do jiných oblastí, takže populační růst v Apalačském regionu slábl (Executive Summary 2015: 42).

2.2 Kultura

Abychom mohli plně porozumět tomuto regionu a kultuře, je nutné rozeznat čtyři odlišné skupiny lidí, které se zde nachází. První skupina se skládá z potomků původních osadníků, kteří se zde usadili v průběhu hnutí směřujícího na západ. Tito lidé jsou statkáři, politici a podnikatelé. Jsou nezávislí, soběstační, ustálení, tvrdě pracující s úzkými vazbami na rodinu. Do druhé skupiny patří tvrdě pracující horníci, dřevorubci či zaměstnanci v továrně, většinou s velkými rodinami. Dosahují jen základního vzdělání, a tak je výběr možných zaměstnání pro ně velmi omezený. I přesto, že těžební průmysl dává možnost slušného výdělků, uhelné oblasti jsou chudé a zanedbané. Do třetí skupiny můžeme zařadit jednotlivce, kteří se s rodinami do Apalačského regionu museli přestěhovat kvůli práci. Patří sem bankéři, právníci, učitelé nebo ministři, kteří ale mezi místní obyvatele příliš nezapadají a nejsou jimi přijímáni. Do poslední skupiny patří „navrácení“ obyvatelé, kteří zde žili, odstěhovali se za prací a teď se vrací zpět. Pro mnohé z nich je těžké znovu se přizpůsobit životnímu stylu, který opustili jako dospívající jedinci (North American Mission Board, 2016).

Apalačská kultura je bohatá – pyšní se svými výtvarnými díly, řemeslnými výrobky, tradiční muzikou a jídlem (například brambory s fazolemi a kukuřičným chlebem). Díky velikosti regionu se v každé oblasti liší. Současná kultura se předávala z generace na generaci a zůstala tak zachována hlavně díky rodinám a kostelům. Je ale samozřejmé, že několik prvků a tradic bylo ztraceno v důsledku městského vlivu. Jejich kultuře je charakteristická odhodlanost a síla, za což „vděčí“ těm, kteří zde hledali uhlí, dřevo, levnou pracovní sílu a snažili se jejich kulturu změnit nebo si ji podmanit. Je založena na zemědělství a lovu, proto se tak liší od městského, na třídy rozděleného typu. Mezi kulturní tradice patří společenské hry, různé produkty a nástroje vyrobené vlastními silami, vyprávění příběhů či vyrábění košíků (viz Příloha I, obrázek 5). Tradičním tancem je tanec s dřeváky, které vytvářejí rytmus hudby. Tradiční muzika se hrává na ručně vyrobené nástroje jako je například bendžo nebo housle. Bohužel

spousta současných mladých obyvatel se distancuje od takovýchto tradic a snaží se spíše převzít jiné, modernější zvyky (North American Mission Board, 2016).

Slovo *Appalachia* je staré indiánské slovo znamenající „nekončící horské pásmo“. Jazyk, kterým se lidé tohoto regionu dorozumívají, je také unikátní – dal by se označit za směs skotštiny a angličtiny, kterou mluvili první osadníci pocházející z těchto oblastí. Bohužel americký filmový průmysl popisoval obyvatele tohoto regionu jako beznadějně, zoufalé nebo zdegenerované, a tak tito lidé byli často terčem posměšků. V současné době je složení obyvatel rozmanitější než kdy jindy, ale i přesto sdílí společnou hrdost, hodnoty a dědictví (North American Mission Board, 2016).

2.3 Chudoba

I přesto, že je tento region bohatý na nerostné suroviny, můžeme zde nalézt ty nejchudší kraje v celých Spojených státech (North American Mission Board, 2016). Chudobu nalezneme například ve východním Kentucky, což je paradoxně hlavní oblast regionu, kde se těží uhlí. V 60. letech 20. století byla míra nezaměstnanosti 7,1 procent (tedy o 2 procenta vyšší než celostátní pěti procentní míra nezaměstnanosti). Jednou z příčin místní chudoby byl velký úpadek v poptávce práce, jelikož ve 40. letech byl těžební průmysl mechanizován. Na začátku let padesátých bylo uhlí nahrazeno ropou a zemním plynem, což mohlo za úpadek těžebního průmyslu a spousta krajů, které byly zaměřeny na tento průmysl, ztratilo až čtvrtinu své populace. Dalším důvodem může být celkový pokles v klíčových sektorech – ať už se jedná o zmiňovaný těžební průmysl či zemědělství. Výsledkem byla ekonomická deprese. Obecně, chudoba je v Apalačském regionu stále velkým problémem. Bohužel ve zbytku Spojených států se tento problém nedostal do povědomí. *Appalachian Regional Commission* (Apalačská regionální komise) vydala zprávu věnující se příjmům, chudobě a zaměstnanosti v období mezi lety 2007 – 2011. V tomto období byla míra chudoby v Americe 14,3 %, kdežto v Apalačském regionu (hlavně v Alabamě, Kentucky, Tennessee, Virginii a Západní Virginii) byla 16,1% (viz Příloha I,

mapa 2). Skoro čtvrtina obyvatel Kentucky byla pod hranicí životního minima. Jedním z důvodů chudoby je fakt, že zaměstnaní obyvatelé těchto států vydělávají podstatně méně peněz než je tomu ve zbytku Spojených států. Příjem na osobu v Apalačském regionu vyšel tak na 26,830 dolarů, kdežto v Americe tomu odpovídalo 39,973 dolary (Fahe, 2015) (U. S. Department of State, nedatováno).

2.4 Vzdělání

V 60. letech také Apalačský region zápasil s nízkou úrovní vzdělanosti. Vysokoškolský titul vlastnilo pouze 5 procent obyvatel v regionu, kdežto ve zbytku Ameriky to bylo 8 procent. Nízká míra vzdělanosti byla především způsobena tím, že základní a střední školy byly financovány lokálně a lidé měli nízké příjmy, takže si vzdělání nemohli dovolit. O padesát let později je již vzdělání vnímáno jako cesta k úspěchu a dá se srovnat se zbytkem Ameriky. Vysoká míra vzdělanosti je v dnešní době zapotřebí u dobře placených míst v sektoru služeb, jež je v současné ekonomice regionu dominantní (Executive Summary 2015: 6 – 9). Při současné světové ekonomice, která klade důraz na znalosti, je dokončení alespoň střední školy důležitým předpokladem pro individuální úspěch na trhu práce. Lidé s vysokoškolským vzděláním jsou vnímáni jako vysoce kvalifikovaná pracovní síla, která může napomoci ekonomickému růstu a zrychlit tak vývoj celého regionu (Executive Summary 2015: 52).

2.5 Sever versus jih

Severní a jižní část regionu se od sebe v mnohém liší. Co se týče chudoby, na severu je mnohem méně evidentní. Severní oblast navíc není tak konzervativní, a to se promítá i v otázce náboženství – v Pensylvánii či Západní Virginii jsou katolíci a příslušníci různých východních ortodoxních náboženství v převaze. Tento fakt byl zapříčiněn koncem 19. století a začátkem 20. století, kdy do těchto míst přicházeli imigranti z východu za prací v těžebním průmyslu. Díky lepšímu terénu probíhala dopravní přeprava v severní části lépe. A když byl americký

horní střední západ¹(viz Příloha I, mapa 3) na vzestupu, severní Apalačský region se stal centrem obchodu a výroby, transport výrobků ze západu na východ regionu také fungoval dobře, a tak se severní Apalačské pohoří stále více a více rozvíjely, zejména tedy státy New York a Pensylvánie (U. S. Department of State, nedatováno). I přes postupný rozvoj severu zde stále zůstávala otázka apalačské izolace, která byla zapříčiněna špatnou přístupností, což byla jasná bariéra a překážka při obchodování se zbytkem Ameriky či s celým světem. A tak vznikl *Appalachian Development Highway System* (ADHS, česky *Apalačský program na výstavbu silnic*), tedy výstavba silnic, což pro region znamenalo klíčový ekonomický vývoj kupředu. Výstavba napomohla k zpřístupnění izolovaných oblastí regionu a propojení mezistátních oblastí. Dalším aspektem regionální izolace byla relativní neschopnost komunikace s okolním světem, což mělo za následek nedostatek nových nápadů a technologií. Až do pozdních 70. let 20. století až 16 procent domovů nemělo telefon(Executive Summary 2015: 12).

2.6 Zdravotní stav regionu

Mimo jiné faktory, zdravotní stav je důležitým indikátorem úrovně života v zemi. Na začátku 60. let 20. století byla životní úroveň a blahobyt obyvatel regionu horší, ve srovnání se zbytkem Ameriky. Dnes na tom region není o moc lépe. Základní ukázkou je míra úmrtnosti. Během 60. a 70. let se v Apalačském regionu (a i v celých Spojených státech) míra úmrtnosti rapidně snižovala – zdravotní a preventivní péče se zlepšovala, to samé platilo i o dětské úmrtnosti. V současné době se míra úmrtnosti v regionu opět zvyšuje, i přes stálé snižování ve zbytku Ameriky (viz Příloha I, graf 2). Mezi důvody řadíme vysokou úroveň obezity, nedostatečný přístup ke zdravotní péči a stárnoucí populaci. Nejvíce je to vidět ve střední a jižní oblasti regionu, kde je převaha lidí s cukrovkou a nižší životní úroveň (Executive Summary 2015: 10).

¹The upper Midwest, patří sem státy jako například Illinois, Minnesota, Wisconsin, Michigan... (New World Encyklopedia, 2013)

2.7 Zemědělství

Místní obyvatelstvo je bezpochyby národem vnímáno jako zemědělské a venkovské. V regionu můžeme nalézt spoustu farem, přičemž průměrná farma dosahuje velikosti pouze kolem 40 hektarů. Pole jsou tu malá a roztráštěná v údolích, což je způsobené rozeklaností krajiny, chudé půdy a krátké sezóny vhodné pro pěstování. Kvůli tomu je zde jen limitované množství dostupných plodin, a tak se farmáři raději soustředí na chov dobytka. V takových podmínkách je existence nějaké zemědělské velkovýroby téměř nemožná, příjmy z farem jsou nízké a farmáři si často musí hledat přivýdělek. (U. S. Department of State, nedatováno). Oproti ostatním krajům, které se stále rozrůstají a stávají se více metropolitními, jsou tyto kraje malé a skoro neobydlené. To ale nemění nic na tom, že mají úplně stejné finanční potřeby jako obyvatelé vyspělejších krajů. Financování tomu ale bohužel neodpovídá a farmáři se zde setkávají s velkými nerovnostmi v mnoha sektorech – ve srovnání s jinými oblastmi (Obermiller – Tighe: 2009, s. 190). V tomto regionu se můžeme setkat se zemědělstvím, ve kterém nedominuje žádný produkt. Prostě pěstují, co se dá. Nejznámější a nejužitečnější v tomto horském terénu je chování dobytka. V jižní části regionu bychom našli malé pozemky s tabákem, jablky, rajčaty či zelím (U. S. Department of State, nedatováno).

2.8 Těžba uhlí

Skoro celé území *Allegheny Plateau* (*Alleghenská plošina*), nacházející se v severní části regionu, je pokryto oblastmi s uhlím. V dnešní době roste poptávka ropy a samozřejmě obavy ohledně její dostupnosti, ceny a zásob, což zvýšilo i poptávku uhlí. Současné závody spotřebovávají velké množství lokálního uhlí na vytváření elektřiny, která je ale z většiny přenášena mimo region. Apalačské uhlí se těží několika odlišnými způsoby. Podzemní těžba v šachtách byla využívána jako první, stále je velmi důležitá a funguje hlavně v severní části regionu. S mechanizací samozřejmě přišly i nové stroje a metody, které práci usnadnily a zrychlily. Nejdůležitější produkci uhlí bychom našli ve

středu regionu, zejména v Kentucky, Virginii a Západní Virginii. Dalším způsobem těžby je těžba povrchová (například v Ohiu či Alabamě). Uhlí je pro tento region darem i prokletím. Je stěžejním pilířem ekonomiky, ať už přímo či nepřímo poskytl práci statisícům lidí. Na druhou stranu desetitisíce lidí zemřelo při důlních neštěstích. Dalším z následků byly dýchací problémy, které také postihli nespočet lidí. Spousty lidí zemřelo na následky rakoviny (viz Příloha I, graf 3). Většinu práv o nerostné zdroje vlastní korporace, které je získaly v dřívějších dobách a za nízké ceny a většina těžebního zisku putuje mimo region. V jihovýchodní části Tennessee zase můžeme najít nejdůležitější zbývající produkci zinku v celých Spojených státech (U. S. Department of State, nedatováno).

2.9 Appalachian Regional Commission

Na konci 50. let 20. století žilo v tomto regionu okolo devatenácti milionů obyvatel a mnoho z nich žilo ve velké chudobě a zápasilo s ekonomickými potížemi. Tyto závažné a rozsáhlé potíže vedly k založení *Conference of Appalachian Governors (Konference zastupitelů Apalačského regionu)* (1960), která měla vést k rozvoji potřeb pro Apalačský region. O rok později se tento případ předal nově zvolenému prezidentovi J. F. Kennedymu, který během své kampaně navštívil Západní Virginii, a tak se sám přesvědčil o nepříznivé situaci. Roku 1963 Kennedy zformoval federální komisi *President's Appalachian Regional Commission (PARC, česky Prezidentova Apalačská regionální komise)*, která měla za úkol vypracovat komplexní program pro ekonomický rozvoj regionu. O rok později tato komise vydala zprávu, kde se píše, že by federální vláda měla investovat do regionální infrastruktury a ostatních programů na pomoc regionálnímu rozvoji. Také doporučila založení regionální organizace *Appalachian Regional Organization (ARC, česky Apalačská regionální komise)*, která by na vše dohlížela. Tato organizace vznikla roku 1965, kdy ji podepsal prezident Lyndon B. Johnson. Reprezentuje spolupráci federální, státní a lokálních vlád a má napomoci k dosažení socio-ekonomické rovnosti a ekonomického vývoje. Díky této organizaci například klesla míra chudoby za

posledních 50 let. Roku 1960 to bylo skoro 31 procent, kdežto v posledních letech klesla na 16,6 procent (viz Příloha I, graf 4) (Executive Summary 2015: 2 – 5). Organizace se spolu s federálními, státními, soukromými, ale neziskovými partnery snaží podnítit regionální rozvoj, financují nespočet projektů či provádí výzkumy a mnoho dalších. Tento model se za posledních 50 let osvědčil a dokázal svoji efektivnost a důležitost pro budoucí vývoj regionu. Organizace umožňuje státům dělat svá vlastní rozhodnutí a investovat do sektorů, kde je to potřeba – ať už se jedná o infrastrukturní projekty, podnikání, rozvoj turismu či školení pracovních sil. Rok 2015 vnímá jako novou generaci financování, jež má v regionu mnohem větší účinek (State Meetings Report 2015: 4).

3.0 Tennessee Valley Authority

Některé toky byly důležitými přepravními cestami a díky vodnímu pohonu mohly dříve existovat například mlýny. Ovšem když nastalo období dešťů, řeky se vylily a zaplavily údolí. Řeka *Tennessee* byla velmi problémová, a tak byl zaveden jeden z nejúspěšnějších regionálních plánů v historii Spojených států. Ve 30. letech 20. století byl představen plán na ovládnutí toku řeky a zlepšení ekonomiky celé oblasti *Tennessee Valley*. Nese název *Tennessee Valley Authority* (TVA, česky *Orgán spravující povodí řeky Tennessee*) (U. S. Department of State, nedatováno). Podepsáním zákona *Tennessee Valley Authority Act* prezidentem Franklinem Delano Rooseveltem roku 1933 vznikla tato federální korporace. Jejím úkolem byla kontrola při stavění hrází, které by zabránily povodním, zlepšení navigace při plavení a výrobu levné elektřiny v povodí *Tennessee Valley*. Dále se korporace měla vypořádat s problémy jako například přemístění stromů, dodání elektřiny domovům a podnikům, zlepšení pohybu po řece, rozvíjení regionálního farmářství a podnikání či hlídání kvality vody. Tato korporace byla první, která měla za úkol celkové spravování tak velkého úseku (80,000 čtverečných mil na jihovýchodě Ameriky, zahrnuje státy Alabama, Mississippi, Kentucky, Virginia, Georgia a Severní Karolína). Díky hrázím, které byly vystavěny, fungovaly moderní spotřebiče a elektrické osvětlení, což velmi usnadnilo život obyvatel a zlepšilo produktivitu farmářství.

Farmáři také mohli sami kontrolovat stav eroze na jejich farmách. Korporace mimo jiné poskytla i volná pracovní místa, která v této oblasti zoufale chyběla. Dnes je TVA největší veřejnou společností ve Spojených státech (Tennessee Valley Authority, nedatováno).

3 Apalačská literatura

Apalačský region bývá často očerňován a označován za nejzaostalejší region Spojených států. I přes to, že Americký jih jako takový dávno prošel ekonomickým a kulturním vývojem, Apalačský region je zbytkem americké populace stále vnímán jako plný násilí, chudoby, beznaděje a jeho obyvatelé jsou vnímáni jako podivíni, venkovani či „venkovští křupani“². Je to jediný region, který je označován jako „jiná Amerika“ – místo, kde selhal americký sen, a které je vnímáno jako břemeno amerického úspěchu. Apalačský region býval v médiích či filmech vyobrazován jako „divošský“. Ať už se jednalo o filmový průmysl, rádio, umění, politiku, zprávy nebo literaturu, ve všech případech byl region zesměšňován a jeho obyvatelé uráženi. Během 90. let 20. století se zrodily další stereotypy spjaté s regionem – toto období bylo ve znamení restrukturalizace světové ekonomiky, což mělo za následek úpadek životní úrovně. Pro Američany to tak byla doba plná beznaděje, frustrace a vzteku, což nejvíce pociťovaly etnické menšiny nebo ženy. Změna nastala na přelomu 20. a 21. století, kdy apalačští intelektuálové a autoři začali bojovat proti těmto stereotypům a vyvracet nepravdivé domněnky o obyvatelích a regionu ve svých dílech. Toto hnutí se tak stalo symbolem naděje, stmelování komunity a vzrůstajícího zájmu o regionální identitu (Eller, 1999: IV – XI) (Billings, 1999: 3 – 6).

² Dokonce Hollywood natočil parodii na *The Beverly Hills*, která se jmenovala *The Beverly Hillbillies* (*Hillbillies* bychom mohli přeložit právě jako venkovští křupani či balíci) (Billings, 1999: 5).

3.1 Dialekt

Apalačský region má stejně (jako ostatní části Spojených států) svoje vlastní dialekty. Dialekt jako takový je rozpoznatelný díky gramatice, slovní zásobě a fonologii. Regionální dialekt je ovlivněný danou oblastí, obyvateli, a také má specifické výrazy nebo užívání slov. Dialekty se samozřejmě mohou měnit, jelikož mluvčí mohou různě cestovat, a tím ovlivňovat ostatní. Dialekty se mění nejen v rámci pouhých rodin, ale i různých komunit. Obyvatelé jsou také někdy nuceni svůj dialekt skrývat, aby tak předešli možným posměškům či poznámkám na jejich adresu. S negativním ohlasem ohledně jejich jazyka nebo způsobu, jakým se vyjadřovali, se setkávali hojně. „Apalačskou angličtinu“ označovali za špatnou, zastaralou, nevhodnou a s chybnou gramatikou. I toto napadání jazyka, kterým obyvatelé regionu mluví, může být odpovědí na stálé zápasení s konceptem apalačské identity. Ohledně správnosti gramatiky se vedly debaty, řešila se i efektivita dorozumívání nebo vztah „apalačské angličtiny“ ke standardní angličtině. Jejich angličtina by se bezesporu dala označit jako „legrační“ – často je využívána k tvoření barvitých slovních výrazů a humorných metafor. Pro obyvatele tohoto regionu je jejich jazyk velmi důležitý a berou ho jako součást kulturního dědictví. Neznamená pro ně pouze soubor nějakých pravidel nebo slovní zásoby, ale především silné pouto, které je pojí dohromady jako komunitu sdílející společnou historii, kulturu a oblast, kde žijí. Vědci zabývající se dialekty předpověděli, že apalačský dialekt úplně vymizí nebo bude nahrazen³. Takové domněnky se ale zatím nepotvrdily, jelikož apalačský lid je velmi hrdý na své kulturní dědictví – typické příběhy, které se předávají po generacích, balady, hudbu, literární díla či různé folklorní festivaly a muzea, díky kterým i ty nejstarší dialekty budou stále existovat (Clark, Hayward 2013: 16 – 19) (Higgs, Manning, Miller 1996: 483).

³ Například předpona *a-*, která se dříve používala, se v dnešní apalačské angličtině už skoro nevyskytuje (Higgs, Manning, Miller 1996: 483).

3.2 Apalačská literatura

Apalačská literatura se na rozdíl od zbylé literatury amerického jihu liší především v tom, že neobsahuje velké množství prvků gotiky a není prvotně zaměřená na konflikty mezi severem a jihem Ameriky. Autoři naopak používají různé romantické popisy a líčení. Apalačská literatura je typická silným důrazem na prostředí a okolí místa, kde se děj odehrává. Apalačští spisovatelé rádi vyzdvihují prvky apalačské historie a kultury, což se často stává terčem pro kritiky, kteří nepocházejí z této oblasti. Dále vyzdvihují krásnou přírodu, která obklopuje tuto horskou oblast. Do svých děl také zahrnují hodnoty či názory typické pro tento region – například hodnoty týkající se právě místa nebo času, které obyvatelé Apalačského regionu vnímají odlišně. Co se týče románů nebo krátkých povídek, až do Americké občanské války o ně nebyl velký zájem. Pro americké autory, žurnalisty, vědce nebo reformisty byl fenomén Apalačského regionu velmi zajímavý. Každá skupinka pisatelů přidala do diskuze nový náhled, a tak se tento fenomén udržel v popředí více než 100 let. Autoři však často tvořili postavy na základě stereotypů, které vyvodili z povrchního pozorování obyvatel – hrubý opilec, horník, mladá žena toužící po útěku, znavená manželka a matka, letitý stařík či malý uličník. Takové stereotypy byly spíše negativní, což vedlo k tomu, že byli obyvatelé regionu vnímáni jako nevzdělaní, nedostatečně sofistikovaní a plní násilí. Autoři se nebránili tématům jako incest, nevěra, opilectví nebo násilí na ženách a dětech. Především horaly popisovali jako vyšinuté opilce, což působilo při četbě velmi znepokojivě. Právě kvůli vzdělání, které se obyvatelům Apalačského regionu tolik nedostávalo, se apalačští autoři začali věnovat psaní až na začátku 20. století. Na přelomu 30. a 40. let tak zažila apalačská literatura rozkvět. Za přední autory by se dali označit například Jesse Stuart, Harriette Simpson Arnow a James Still. Autoři se skrze autentické literární postavy, témata a prostředí snažili ukázat tento region v jeho pravém světle a odbourat letité stereotypy. Jejich příběhy byly reálné a věrohodné, jelikož v regionu vyrůstali. Nejlepší díla z Apalačského regionu jsou zábavná i provokativní, odhalující na jednu stranu jedinečné, na druhou stranu

úplně obyčejné životy prostých lidí (Miller, Ballard, Herrin, Mooney, Underwood, Wright 2006: 199 – 211) (Searles 1995:5).

I přes velkou podobnost apalačské literatury s literaturou amerického Jihu mezi nimi existují rozdíly. Apalačská literatura se více než na vztahy mezi aristokraty, chudými bílými nebo různými etnickými skupinami zaměřuje na své obyvatele a jejich problémy se sebou samými, s přírodou nebo s vnějším světem. Hlavní postavy jsou silné, samostatné a jedinečné. Apalačská literatura je známá svým silným důrazem na prostředí, takže jako domov je velmi často označován právě tento horský region a nechybí ani popis způsobu života v horách. Obyvatelé regionu, ať už postavy v knize nebo opravdoví lidé, kteří se nachází mimo region, si často stýskají po svém domově. Díky zdůrazňování horského prostředí také roste zájem o životní prostředí regionu nebo se řeší otázka protínání přírody s kulturou. Apalačská literatura neopomíjí typické vlastnosti svých obyvatel - nezávislost, pýchu nebo hrdost. Mezi důležité patří i dodržování regionálních tradic a kultur a jejich předávání. Obyvatelé jeví velký zájem o budování komunity a dobrých vztahů, jelikož jednota rodiny a komunity je pro ně velice vzácná a ke svým rodinám cítí oddanost a věrnost (Goode 2008: 29 –34) (Higgs, Manning, Miller 1996: 395, 682).

3.3 Tradice mluveného slova

Apalačští obyvatelé jsou známí pro své skvělé slovní dovednosti. Region je plný hádanek, slovních hříček, rčení, přísloví nebo vtipů. Najde se zde mnoho skvělých řečníků, díky kterým je vyprávění příběhů mnohem více než jen přeříkávání pohádek. Vypravěči si dovedou zajistit pozornost posluchačů, kteří se navíc díky těmto příběhům i naučí mnoho nového. Malé děti mají díky vzorům v literárních postavách možnost rychleji pochopit a zároveň rozeznat co je dobré a co nesprávné, co se sluší a co ne. Vyprávění příběhů navíc lidem dává šanci procvičit si své slovní dovednosti a představitost, zabavit své blízké a ujistit se, že tato tradice jen tak nevyumizí (Thompson, Moser 2006: 153).

V apalačské literatuře se velmi odráží různé situace, se kterými místní obyvatelé soupeřili. Ekonomický pokles těžebního průmyslu, ničení krásné horské přírody či opakující se finanční krize. Velkým regionálním problémem byla po mnoho let také migrace obyvatelstva. Těsně před začátkem 20. století nastal boom v těžbě uhlí a dříví, což mělo za následek náhlé přistěhovalectví. Naopak odliv obyvatel způsobila doba po industrializaci, která byla charakteristická svou ekonomickou stagnací. Ti, co se odstěhovali, byli nejčastěji lidé se vzděláním, hledající práci nebo lepší životní podmínky. To mělo devastující následky a ohrozilo to stabilitu regionu – vzdělaní lidé odešli, ale lidé bez ambicí a zájmu o vzdělání nebo také bez dostatku financí zůstali. Žádná společnost nemůže řádně prosperovat, pakliže nejvíce kvalifikovaní a vzdělaní lidé odejdou. Zůstávali však obyvatelé, kteří pevně věřili v sílu komunity – ti, kteří se i přes rostoucí migraci snažili udržet kontinuitu a snažili se utvářet stabilní a spolehlivé místo, kde by se lidé chtěli usadit (Clark, Hayward 2013: 10) (Searles 1995: 2 – 95) (Goode 2008: 29) (Higgs, Manning, Miller 1996: 349).

Ke konci 19. století a začátku 20. století patří neodvratně téma věnující se těžbě uhlí. Těžební průmysl zasahoval do mnoha životů, což se promítlo i v kultuře. Existuje nespočet románů zabývajících se touto tematikou. Právě tato doba byla ve znamení změny – od lokálního zemědělství a výměnného obchodu k ekonomice, která musela splňovat určitý celonárodní vzor průmyslové výroby. Tematické těžebního průmyslu se věnují především rodilí autoři, kteří se snaží mluvit za svůj lid, poukázat na život během industrializace regionu a kritikou rozhodně nešetří (Miller, Ballard, Herrin, Mooney, Underwood, Wright 2006: 204). Autor Ronald D. Eller se ve své knize *Miners, Millhands and Mountaineers: Industrialization of the Appalachian South, 1880 – 1930* věnuje právě tématu industrializace a s ní spojené modernizaci regionu. Viní proces industrializace z ožebračení regionu – industrializace zasáhla každý region, ať už se jednalo o centrum nebo periferii. Problém byl v tom, že finance, které z toho vzešly, byly poslány do hlavních oblastí a perifériím nezůstalo nic. Navíc modernizace s sebou přinesla zničení tradiční místní kultury a naopak si vzala všechny zdroje, takže periférie nebyly schopné napravit vzniklou škodu. Apalačský region tak

označil za bohaté místo obydlené chudými lidmi. Dalším problémem bylo napětí mezi dvěma skupinami, které vznikly: první skupina si osvojila novodobý městský způsob života, kdežto skupina druhá stále preferovala tradiční venkovský životní styl (Searles 1995: 15 – 16).

3.4 Dělení apalačské literatury

Autor P. David Searles, jež napsal knihu *A College For Appalachia*, a James B. Goode, autor kapitoly *Appalachian Literature* z knihy *The New Encyclopedia of Southern Culture: Literature*, rozdělili apalačskou literaturu do několika kategorií. Za první apalačskou literaturu bychom mohli označit deníky, které si v 17. století začali psát průzkumníci, obchodníci nebo dobrodruzi, kteří objevovali dosud neprozkoumaná místa. Někteří v denících postupují přímočaře, popisují vše tak, jak vidí, popisují například setkání s původními obyvateli a jejich způsob života. Někteří se spíše snaží o více dramatický, romantický popis oblasti a někteří popisují oblast z perspektivy vyspělejšího a vzdělanějšího jedince. Do další kategorie spadají autoři fikce, kteří využívali apalačské horské prostředí do svých románů a krátkých povídek – typické horské prostředí přesně odpovídalo jejich požadavkům. Tyto romány byly spíše popisné a ne tak obsáhlé, často psané v regionálním dialektu. Nejvíce populární byly na přelomu 19. a 20. století (mezi lety 1885 – 1930), ale i dnes můžeme tyto prvky najít například v komiksech nebo televizních seriálech. Autoři se snažili ohromit a pobavit čtenáře značně romantickým prostředím (popřípadě je až dojmout přílišnou citlivostí), kdežto novináři spíše poukazovali na divné náboženské praktiky, izolaci nebo chudobu regionu. Do této kategorie patří autoři jako například John Fox nebo Eliot Marlowe Robinson. Do další kategorie, která začala 30. lety 20. století, spadají autoři jako John F. Day nebo James Still. Tito autoři se věnovali kritickému období začínající Velkou hospodářskou krizí, která s sebou přinesla ekonomické problémy ovlivňující všechny aspekty života. Mezi témata tohoto období patřila politika, náboženství nebo typický horský venkovský život a tradice. Nutno ale podotknout, že autoři tohoto období nebyli nijak vzdělaní v otázce historie nebo sociologie. Ve 40. a 50. letech 20. století se zbytek

Ameriky o Apalačský region příliš nezajímal. Zlom však nastal roku 1960, kdy John F. Kennedy, kandidát na prezidenta, navštívil region a upozornil na tehdejší problémy. Tato doba nebyla pro region příliš šťastná, což se promítlo i v literatuře – autoři psali o regionální „odlišnosti“ a zaostalosti. Do další kategorie je možné zahrnout autora Jamese S. Browna, který se věnoval malé izolované komunitě žijící v horách ve východním Kentucky. Popisuje rodiny a vztahy mezi nimi, jejich hodnoty nebo to, jak náboženství, migrace a lidské vztahy ovlivňují jejich každodenní život. S počátkem 60. let přišel i zájem o studování apalačské historie, sociologie, demografie a ekonomického rozvoje. Od té doby vznikaly vědecké knihy, které se například zabývaly problémy z minulosti nebo přepisovaly události z minulosti, které byly nesprávně interpretovány. Ani novodobí autoři nejsou přehlíženi a současná apalačská literatura nabízí díla oblíbená u čtenářů. Například již zmiňovaný autor kapitoly *Appalachian Literature* James B. Goode publikoval tři knihy poezie o těžbě uhlí, o nichž James Still⁴ prohlásil, že to jsou nejlepší knihy poezie zaměřené na toto téma, které kdy byly napsány (Goode 2008: 29 – 32) (Searles 1995: 6 – 12). Když roku 1992 vyhrál Robert Schenkkan Pulitzerovu cenu za divadelní hru *The Kentucky Cycle*, dostalo se mu velké pozornosti a byl podroben kritice literárních znalců. Jeho hra byla označena jako první a zároveň poslední hra, která vyhrála ještě před tím, než byla uvedena v New Yorku. V *The Kentucky Cycle* je obsaženo vše – ve hře vystupují lidé různých ras, věnuje se odvaze (což je vlastnost, která je pro tento region typická), otroctví, uzurpování oblastí regionu a oblastí s nerostným bohatstvím v podobě uhlí, které se snažili podmanit si cizí korporace. Robert Schenkkanovo své hře řekl, že je kritikou politického období Bush-Reagan, které podle něj bylo plné sobectví. Více než na chudobu poukazuje spíše na „chudého/chabého ducha“ či „chudou/chabou duši“, čímž poukazuje na celé Spojené státy (Billings, 1999: 6 – 8).

⁴ James Still je již výše zmiňovaný autor, který vyhrál nespočet cen a stále patří mezi nejznámější a nejrespektovanější apalačské autory (Higgs, Manning, Miller 1996: 683)

3.5 Americký Jih

Americký Jih, a s ním i Apalačský region, procházel koncem 20. století velkými sociálními, ekonomickými, kulturními, literárními i politickými změnami. Byl přeplněn několika kulturami – globalizace se dostala do popředí, a tak se na jihu začaly objevovat japonské automobilové závody, hispánští pracovníci, přistěhovalci z Asie a Blízkého východu a Afroameričané. Objevily se nové styly hudby, jako například hip-hop. I v literatuře se začaly prosazovat nové skupiny autorů, jako třeba lesbická a gay komunita. Vznikl také pojem „white trash“ literatura, což by se do češtiny dalo přeložit jako literatura *bělošské spodiny* – psaní o lidech, kterým chybí zuby od hospodských rvaček, žijící ze sociálních dávek a dostávající se z vězení a zase zpět. V jejich světě bychom vlastnosti jako respekt, důstojnost nebo naděje hledali jen těžko. Vznikaly nové vědecké práce, které se zabývaly různorodostí jihu, s důrazem na etnické a sociální třídy nebo na genderové rozdíly. Velkým tématem bylo také stálé hledání regionální identity a co pro různé sociální skupiny tento pojem znamená. Literární kritici hledali spojitosti mezi literaturou amerického Jihu a literaturou Karibiku, sledující stopy původních obyvatel, které vnímají jako důležitou součást jižanské historie. Americký Jih má dlouhou a bohatou historii, která jde ruku v ruce s mytologií – geografie regionu je velice krásná, ale dokáže být i velmi tajemná, takže čtenářům knih odehrávajících se v této oblasti ponechává dostatek místa pro zapojení vlastní představivosti (neuvedeno, 2008: XIII – XVII) (Larson, nedatováno).

3.6 John Branscum a Wayne Thomas – *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature*

Třetí část této bakalářské práce slouží jako praktická ukázka vybraných povídek známých autorů Apalačského regionu. Literární analýze budou postupně podrobeny vybrané povídky z knihy *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature*. Jedná se o sbírku povídek, která byla publikována roku 2013, a podílelo se na ní 24 autorů, kteří pochází právě z Apalačského regionu. V knize

se objevují autoři pro širokou veřejnost skoro neznámí, s autory, kteří se už stihli proslavit a našli si mezi čtenáři své fanoušky. Nalezneme v ní téměř vše: současnou apalačskou fikci, grafické povídky a komiksy, literaturu faktu a poezii. Témat je nepřehledné množství, jsou velice rozmanitá a zachází mnohem dál než co se týče témat vyskytujících se v knihách typických pro daný region, které se věnují převážně horskému způsobu života ve venkovských komunitách. Samozřejmě, že kniha zahrnuje jak staré stereotypy (chudoba, nevzdělanost, násilí), tak i současná, méně tradiční témata. V knize nalezneme příběhy s LGBT⁵ či drogovou tematikou, o původních obyvatelích, o Afroameričanech nebo o farmářích. Obsahuje prvky mytologie, jižanské gotiky či černého humoru, nechybí ani krásná horská příroda nebo nastínění tematiky migrace, která tento region zasáhla. Kniha je plná emocí. Některé povídky jsou vtipné, takové, u kterých se dá odpočinout, jiné zase srdcervoucí a temné (Branscum, Thomas 2013: passim). Kniha staví na příbězích, které autoři znají z dětství, na druhou stranu se snaží nastolit nový pohled na Apalačský region, který prošel velkou proměnou. Snaží se vymýtit stereotypy o bezzubých farmářích, bendžo hudbě či nevzdělaných hornících a naopak poukázat na heterogenitu regionu, kde se vyskytuje mnoho etnických skupin, a kde stále existují dva typy způsobu života – venkovský a městský, nebo kde se mísí kultura s různými prvky. Apalačská literatura patří mezi nejdůležitější literatury Spojených států. Odhaluje sociální, psychologické i duchovní zápasení lidí, kteří už od počátku tvrdě bojovali a šli si za svými cíli (Branscum, Thomas 2013: VIII – VIII). Apalačský region je oblast plná protirečení a rozporů, která nikdy nepřestane udivovat a překvapovat svou energií a důvtipem. Oblast, kde se nic nezdá nemožné. Oblast, kam je možné utéci před mdlou a nudnou realitou zbylého světa (Benedict 2013: X – XII).

3.7 Ron Rash

Prvním z autorů pro praktickou analýzu je Ron Rash. Mezi vybranými třemi autory je Ron Rash je bezesporu tím nejslavnějším. Podle deníku *the New York*

⁵ LGBT je zkratka pro komunitu leseb, gayů, bisexuálů a transgener osob. Pochází z angličtiny (*Lesbian, gay, bisexual and transgender community*) (LGBT Foundation, 2016).

Times je Ron Rash jedním z nejprodávanějších autorů, na svém kontě má nespočet ocenění – například dvakrát vyhrál cenu *O. Henry Prize* nebo cenu *James Still Award*. Vyrůstal v Severní Karolíně a se psaním začal již na univerzitě. Od roku 2003 působí na univerzitě v západní Karolíně. Nejdříve se věnoval spíše poezii a krátkým povídkám. Jeho poezie jasně zachycuje rytmus Apalačského regionu a obyvatel, jež jsou srdcem a duší celého regionu. Popisuje lid, který musel čelit neštěstí a špatným časům, ale i přes to byli stateční se silným smyslem pro komunitu. Ron Rash má skvělý smysl pro detail, díky kterému dokázal zachytit jak špatné, tak i radostné chvíle, které se v regionu odehrály. Jeho nejznámějším a nejuznávanějším dílem je *The Cove* (2012), příběh o německém vězni, který utekl z kempu v Severní Karolíně a o ženě, která mu zachránila život. Další jeho velice známou knihou je *Serena* (2008), za kterou byl nominován roku 2009 na cenu *PEN/Faulkner* a ve stejném roce se podle *the New York Times* stala nejprodávanější knihou ve Spojených státech. Jedná se o gotický příběh zasazený do 30. let 20. století, plný chamtivosti, korupce a touhy po pomstě. Kniha byla dokonce zfilmována do stejnojmenného filmu, ve kterém si zahrál Bradley Cooper a Jennifer Lawrence (Harper Collins Speakers Bureau, 2013).

3.8 Alex Taylor

Druhým autorem, kterému bude níže věnována pozornost, je Alex Taylor. Žije v Kentucky a vystřídal mnoho zaměstnání. Pracoval na tabákové farmě, v bistrech s rychlým občerstvením, ve fabrice na výrobu zapalovačů nebo si vydělával jako zahradník. Má magisterský titul z Mississippské univerzity a roku 2011 začal vyučovat na univerzitě v západním Kentucky, dále učil na McNeese State University. Je vlastníkem cen jako *Thomas and Lilie D. Chaffin Award* (kterou vyhrál za své psaní o Apalačském regionu) nebo *Barry Hannah Prize*. Roku 2010 vydal svou první kolekci krátkých povídek nesoucí název *The Name of the Nearest River*. Kniha je plná postav hledajících útěchu v lásce nebo naopak v pomstě. Hlavní zápletky povídek jsou spíše temné, ale nechybí v nich vášeň a humor. Alex Taylor je velkým fanouškem krátkých povídek. Zdůvodňuje to tím,

že povídky mohou překvapit na všech úrovních, mají větší náboj a dokážou udržet čtenáře ve střehu. Jeho práci hodně ovlivnili spisovatelé jako Flannery O'Connor nebo William Faulkner (*The Lit Witch*, 2011) (IgPublishing, 2016).

3.9 Charles Dodd White

Třetím a posledním vybraným autorem je Charles Dodd White. Narodil se v Georgii. Je bývalým vojákem námořní pěchoty. Také se živil jako novinář a učitel. Roku 2014 se stal držitelem doktorátu na univerzitě Texas A&M Commerce. Také je držitelem několika ocenění, jako například od *North Carolina Arts Council* a jeho kniha krátkých povídek *Sinners of Sanction County* (2011) byla nominována na nejvýznamnější cenu apalačské literatury, kterou je *Weatherford Award*. Velkou částí této knihy je téma hledání a budování svého domova. Sám autor popisuje své psaní jako psaní o lidech, kteří se nacházeli v okolí Apalačských hor, ať už v minulosti nebo přítomnosti. Má rád příběhy, za kterými stojí pravdivá událost a je fascinován světem přírody a vesmírem. Většina postav z jeho knih je spíše temného charakteru, kteří se šťastného konce nedočkají. Charles Dodd White dokázal napsat tři knihy během jednoho roku (*Still Journal*, nedatováno) (Loving, 2014) (Pellissippi State Community College, 2015).

4 Analýza vybraných děl

V závěrečné části této práce podrobíme literární analýze několik povídek vybraných regionálních spisovatelů, které jsme představili výše. Na těchto povídkách ukážeme, jak autoři popisují a hodnotí Apalačský region. Jejich vize pak můžeme krátce porovnat s představením regionu z úvodní části práce (str. 1 – 11). První povídkou vybranou k analýze je příběh *Back of Beyond* Rona Rashe. Povídka byla zahrnuta do kolekce v knize *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature*, ale původně byla vydána již v Rashovo knize *Burning Bright* (2010), která obsahuje 12 krátkých povídek a autorovi vynesla

mezinárodní ocenění v kategorii krátkých povídek *Frank O'Connor Award* (Rash 2010: passim).

4.1 Ron Rash – *Back of Beyond*

Příběh je zasazen do uzavřené komunity nacházející se v horském prostředí, které autor barvitě popisuje. Hlavním tématem je závislost na pervitinu a její následky zanechané na členech rodiny narkomana. Hlavní postavou je *Parson* (věk neznámý, odhadem kolem padesáti let), jehož popisu se autor věnuje nejvíce. Žije v menším městě, kde se všichni dobře znají. Ve městě se však pohybuje mnoho drogově závislých, nejčastěji užívající pervitin. Parson vlastní zastavárnu a nejvíce profituje na kradených věcech, které mu prodávají právě drogově závislí. Díky Rashovo skvělé fantazii a jeho popisu postav není pro čtenáře žádným problémem dokonale si představit postavy příběhu. Například popisu drogově závislých se věnuje v povídce hned několikrát. V jedné z pasáží popisuje drogově závislou ženu prostřednictvím pozorovacích schopností hlavní postavy Parsona a píše: „Když žena promluvila, Parson si okamžitě všiml zkažených zubů, které jí v puse zbyly. Konečně mohl její tvář vidět jasně – propadlé oči a tváře, pokožka bledá a zvrásnělá. Viděl její vystouplé lícní kosti. Oči měla lesklé, ale i přes to živé, neklidné a toužící po odpočinku.“⁶ „Parson se podíval do jejích mrtvých očí a nenašel jediný náznak štěstí.“⁷ Na jedné ze stránek předcházejících této události popisuje setkání Parsona s dalším drogově závislým: „Parson se ani nemusel kouknout, aby věděl, že k němu právě přišel člověk závislý na pervitinu. Ten pach přicházel s nimi, v jejich vlasech, v jejich oblečení, pach zkyslého amoniaku páchnoucí jako kočičí výkaly.“⁸ Další postavou Rashova příběhu je šerif *Hawkins*. Jakmile vstoupí do zastavárny, Parson se hned ironicky ptá, co ukradli tentokrát. Šerif se rozhlíží po obchodě, snažící se najít kradenou pistoli. Když jí zahlédne, ptá se, kdo ji přinesl. Parson odpoví, že Danny. Danny je syn Raye, Parsonova bratra. Šerif pronese, že by mohl promluvit s okradeným, aby stáhnul obvinění. Parson mu na to odvětlí:

⁶ Vlastní překlad autorky podle originálu Rona Rashe, strana 112. Originální text viz Příloha II.

⁷ Vlastní překlad autorky podle originálu Rona Rashe, strana 119. Originální text viz Příloha II.

⁸ Vlastní překlad autorky podle originálu Rona Rashe, strana 113. Originální text viz Příloha II.

„Nemusíš mi prokazovat laskavost. Jestli jeho vlastnímu tatínkovi je jedno, že jeho syn je zloděj, proč bych se tím já měl zabývat?“⁹ Na první pohled Parson působí drsně a bez zájmu. Po chvíli ale přijde zjištění, že tak to vůbec není, jen si své emoce hlídá. Mezitím se do něj šerif pustí s tím, že by si Dannyho měl Parson ohlídat a domluvit mu, jinak brzy skončí ve vězení. Nemůže ho tam odvézt hned, jelikož má jiné věci na starost (ani nevěděl, že Danny je drogově závislý). Šerif působí dost omezeným, až nevzdělaným, a povrchním dojmem.

Ústředním motivem povídky je drogová tematika. Toto téma se začalo v apalačské literatuře vyskytovat až v posledních letech, ve starších knihách bychom se s ním těžko setkali. Autor chtěl drogovou tematikou poukázat na tvrdost regionu jako takového. Ať už komplikovanou minulostí, problémy, se kterými se obyvatelé museli vypořádat nebo samotnou geografii. Ron Rash se nebojí reálného, místy až krutého popisu, jak je patrné ze slov hlavního hrdiny: „Kdyby tu na zemi leželo lidský hovno, vůbec by se nedivil.“¹⁰ Popisuje vše tak jak je, bez jakýchkoliv příkras. I přes to, že je spisovatelem fikce, čtenářovi nebude dělat problém vstoupit do děje a uvěřit všemu, co Rash napíše.

Dalším tématem jsou zbraně, které se v textu vyskytují poměrně často. Zbraně jsou symbolem násilí, což patřilo k apalačským stereotypům po dlouhá léta. Ron Rash samozřejmě neopomenul ani téma venkova a farmářství. Parson, hlavní postava povídky, vyrůstal se svým bratrem a rodiči na farmě na venkově, kde se starali o dobytek a pěstovali tabák. Když už na údržbu farmy byli rodiče staří, převzal ji po nich Ray s manželkou, protože Parson o to nestál. Sám říká, že: „Upracovat se k smrti na tabákových polích, po chladných ránech dojit krávy, až má člověk ruce celé znečitlivělé – to přesně byly věci, které ho odehnali v první řadě.“¹¹ V knize je dobře vyobrazeno pnutí mezi dvěma skupinami žijícími v Apalačském regionu. Ti, kteří preferovali městský způsob života, proti zastáncům venkovského života a života bez modernizace. Jako další téma se v povídce vyskytuje téma rodiny. Po rozhovoru se šerifem si Parson strčil pistoli

⁹ Vlastní překlad autorky podle originálu Rona Rashe, strana 114. Originální text viz Příloha II.

¹⁰ Vlastní překlad autorky podle originálu Rona Rashe, strana 119. Originální text viz Příloha II.

¹¹ Vlastní překlad autorky podle originálu Rona Rashe, strana 116. Originální text viz Příloha II.

do kabátu, sedl do auta a vydal se na farmu, kde vyrůstal, a kde nyní žije jeho bratr se ženou a Dannym. Před domem stál karavan, který obýval Danny. Vešel dovnitř, rozsvítil, ale stále byla tma. Vydal se tedy potmě k posteli, kde leželi dva lidé. „Jakoby se už dávno rozkládali ve svých hrobech.“¹², pomyslel si. K překvapení zjistil, že tam neleží Danny, ale Parsonovo bratr s manželkou. Vypadali hodně vyděšeně. Parsonovi to odůvodnili tak, že Danny si někdy přivede kamarády, ze kterých jde strach. Takže jsou asi už týden v karavanu, protože je to pro ně jednodušší. „Rayovi bylo 65 let, ale vypadal na 80. Jeho tvář byla pohublá a propadlá. (...) Oba vypadali příšerně – hladově, vyčerpaně, nemocně. A vyděšeně.“¹³ Parson si vzpomněl, jak mu bratrova manželka několikrát řekla, že jednou bude litovat, že neměli děti (Parson byl ženatý, ale rozvedl se) – tehdy si však ironicky pomyslel, že to bylo spíše požehnáním. Pro apalačský lid rodina a rodinné vztahy znamenají mnoho. To můžeme vidět například také na bezpodmínečné rodičovské lásce k Dannymu. I přes to, že sami moc dobře vědí, že jejich syn je narkoman, stále ho omlouvají – Dannyho matka viní sama sebe, snaží se najít chyby ve výchově. Když Parson vešel do domu, všude viděl jen holé zdi a odpadky. Vše, co se dalo prodat, bylo už pryč. V domě našel Dannyho s jeho přítelkyní a dal jim ultimátum – buď jim koupí jednosměrnou jízdenku do Atlanty, nebo si je přijde vyzvednout šerif a „(...) odtáhne jejich bezcenný zadky do vězení.“¹⁴ Danny se snaží vymluvit na to, že v regionu nemůže sehnat žádnou dobrou práci a farmařením se už neuživí – naráží na nezaměstnanost, která byla způsobena industrializací a modernizací. Jedno z témat, které se v knihách vyskytovalo poměrně často. Parson tedy Dannyho a jeho přítelkyni odveze na zastávku a cestou zpět se staví na nákup potravin pro jeho bratra s manželkou. Když se vrátí, rozdělá jim oheň a připraví jídlo. I přes to, že Parson tak nepůsobil, vše dělal pro dobro svého bratra, své rodiny, a ve finále se z něj i přes jeho nesouhlas stal hrdina. To odkazuje na rodinné pouto, kterému apalačský lid přikládá velký význam. I přes zoufalé a těžké časy, které postavy příběhů prožívali, se dokázali sjednotit jako rodina a

¹² Vlastní překlad autorky podle originálu Rona Rashe, strana 116. Originální text viz Příloha II.

¹³ Vlastní překlad autorky podle originálu Rona Rashe, strana 117. Originální text viz Příloha II.

¹⁴ Vlastní překlad autorky podle originálu Rona Rashe, strana 120. Originální text viz Příloha II.

pomocť si. Autor navíc dokáže o rodinných peripetiích a vztazích psát poutavě. Například o Parsonově bratrovi se v příběhu několikrát zmínil, ale fakt, že jde o bratra, vysvětlil až později. Čtenář tak udrží pozornost a zabývá se tím, kdo to vlastně je. Autor je ve svém vyprávění přímý. V povídce nijak nevysvětluje historii, nevěnuje se minulosti, nevnímá čas. Spíše se zaměřuje na to, co se může stát za jediný den. Tím poukazuje na nepředvídatelnost života. Ron Rash dokázal zachytit tajemnou krásu, ale i tvrdost Apalačského regionu (Rash 2013: 111 – 126).

4.2 Alex Taylor – *A Lakeside Penitence*

Druhá povídka, která bude podrobena analýze, nese název *A Lakeside Penitence* a jejím autorem je Alex Taylor. Původně lze tuto povídku najít v jeho kolekci jedenácti krátkých povídek. Kniha nese název *The Name of the Nearest River* a byla vydána roku 2010. Jak již bylo zmíněno výše, jedná se o autorovu první vydanou kolekci (Taylor 2010: passim).

Povídka začíná velmi podrobným popisem prostředí, ve kterém se celý příběh bude odehrávat. Taylorova představivost a smysl pro popis, ať už se jedná o popis prostředí či postav, jsou neuvěřitelné a velmi realistické. Od samého začátku dokáže autor bez většího problému čtenáře vtáhnout přímo do centra dění. Na začátku povídky autor barvitě popisuje, jaká je příroda okolo – téma přírody je v povídce přítomno po celou dobu a celý příběh je zasazen do okolí jezera a venkovského stylu života. Celá povídka se nese v nelítostném, krutém a divokém duchu – což je přesný obraz horského způsobu života.

Již první strana povídky popisuje hrůzu-nahánějící fámu o obřím sumci, která koluje mezi rybáři již po generace. Tím Taylor odkazuje na tradici vyprávění příběhů z generace na generaci, která je v Apalačském regionu velmi populární.

Zpočátku autor také představuje hlavní protagonisty. Jsou jimi dva bratři, Doug a Lum, kteří drží při sobě (oblíbené téma rodiny). Jsou vyobrazeni jako silní a nebojácní muži, pocházející z horského prostředí – oba jsou potetovaní, svalnatí

a přivydělávají si různými pracemi na pilařských závodech. Doug je „ (...) ten starší, jehož tvář je zarostlá plnovousem, vonící po kolínské Brut.“¹⁵ „¹⁶ Lum, Dougovo mladší bratr, je „ (...) holohlavý, s tetováním čarového kódu na krku.“¹⁷ Z popisu hlavních postav je patrné, že na slušné chování si bratři nepotrpí a mají problémy se společenskými konvencemi, například dochvilností: „Měli bychom to zkusit a alespoň jednou někam dorazit včas.“¹⁸ V textu je několikrát naznačeno, že oba bratři mají problém s alkoholem, a že mnohdy řídí pod vlivem. Což ale neřeší ani oni a v povídce nepadla ani zmínka o jakémkoliv státním orgánu, který by tyto věci řešil (stejně jako tomu bylo v povídce Rona Rashe, kde státní orgán také nefungoval příliš dobře). „Oba muži byli navyklí na potíže, týdny dlouhé flámy, oba měli za sebou rozbitá manželství, ale i přes to byli odvážní.“¹⁹ Lum a Doug v oblasti žili již mnoho let. I v této povídce se objevuje téma malého města a uzavřené komunity. Když Taylor popisuje oblast, ve které se děj odehrává, je patrné, že se jedná o oblast velmi chudou a zpusťšenou, jak například dokládá následující úryvek – „(...) vpluli na zatopenou silnici, která je už dávno nepojízdná, a která zmizela pod jezerní vodou již před několika lety. (...) Připomíná to cestu vedoucí na samý konec světa. Tohle místo jako by bylo přímo stvořené pro rybaření.“²⁰ Úplně novým tématem je tak zde téma rybaření, na němž je celá povídka postavena. Z příběhu je evidentní, že bratři rybaří kvůli nedostatku peněz – rybářství se zde tedy prolíná s chudobou. Bratři jsou donuceni rybařit, aby měli co jíst a ryby loví holýma rukama. „Doug šáhne do jeho kalhot a vytáhne prázdné kapsy, ze kterých začne ždímat maximálně tak vodu.“²¹ V povídce Taylor nastiňuje i téma odhodlanosti, která je pro tento region typická. Bratři jsou za každou cenu odhodlaní udělat vše pro vítězství, snažící se si něco dokázat. Udělají vše pro to,

¹⁵ Brut je značka pánské kolínské, která symbolizuje mužnost a sílu. Jejich sloganem je „Brut, základ muže“ (Brutworld, 2016).

¹⁶ Vlastní překlad autorky podle originálu Alexe Taylora, strana 161. Originální text viz Příloha II.

¹⁷ Vlastní překlad autorky podle originálu Alexe Taylora, strana 161. Originální text viz Příloha II.

¹⁸ Vlastní překlad autorky podle originálu Alexe Taylora, strana 161. Originální text viz Příloha II.

¹⁹ Vlastní překlad autorky podle originálu Alexe Taylora, strana 162. Originální text viz Příloha II.

²⁰ Vlastní překlad autorky podle originálu Alexe Taylora, strana 160. Originální text viz Příloha II.

²¹ Vlastní překlad autorky podle originálu Alexe Taylora, strana 162. Originální text viz Příloha II.

aby třeba jen byli schopni přežít. Zápasí s těžkou životní situací, ze které není úniku.

Celá povídka se nese spíše v temném a pochmurném duchu, což je dáno nejen chováním bratrů, ale také pohřbem, na který jedou. Je to pohřeb jejich „(...) drahocenné tety, kam bratři jedou přiopilí z před-pohřebních piv, se zarudlýma očima od pláče, dychtiví po jídle, dušeném masu se zeleninou nebo vajíčkovém salátu nebo alespoň po něčem k jídlu (...).“²² Plán, že přijedou alespoň na pohřeb jejich milované tety včas, ztroskotá tehdy, když zahlédnou muže se zrzavou slečnou sedící za ním (samozřejmě pocházející z vyšší sociální třídy), jak jezdí po jezeru na vodním skútru. Okamžitě si je k sobě přivolají, začnou se s nimi bavit a pronášet nevhodná, místy velmi sprostá, slova. Ale bohatší pár se jen tak nenechá, a tak se bratři navzájem více a více povzbuzují, zvláště při pohledu na onu zrzavou slečnu. Bratři, vědomi si svých svalů, se nechají vyprovokovat od muže, který si je zase jistý svou inteligencí. Muži se vsadí o chycení velké ryby, kdy hlavní „cenou“ je zrzavá dívka (jménem SheEllen). „Po chvíli Doug pozvedne rybu tak velikou a s tak nepříjemným výrazem, jako by právě temný oheň byl ukraden přímo ze zemské pece. Tak obří ryba s vousy jako FuManchu²³, ryba, která ležela na dně jezera tak dlouho, že z očí jí koukal spánek. Byla dlouhá přibližně tři stopy (...). "Tak tady máte tu zatracenou rybu", řekl.“²⁴ Po této události se všichni začnou dohadovat, komu ryba patří. Nejvíce vyvádí SheEllen, na což Doug odvěti „Žena nemůže mít vše co chce.“²⁵ O pár řádek dále Doug pronáší další důvod, proč by ryba měla zůstat u nich: „Tahle ryba nakrmí náš druh, ale nevidím důvod, na co by ta ryba byla vám. Nevěřím, že lidi jako vy by našli pro takovou rybu využití. My jí vezmeme na pohřeb naší tety Vergie a ukážeme tak všem, čeho všeho jsme schopný.“²⁶ Ve finále tato slovní konfrontace skončila tím, že muž na vodním skútru vytáhl harpunu, namířil ji na rybu a ryba byla jeho. Doug chvíli přemýšlel, zatřásl hlavou a

²² Vlastní překlad autorky podle originálu Alexe Taylora, strana 161. Originální text viz Příloha II.

²³ Fu Manchu je smyšlená populární záporná postava z první poloviny 20. století, pocházející z Orientu (Comic Vine, 2016).

²⁴ Vlastní překlad autorky podle originálu Alexe Taylora, strana 165. Originální text viz Příloha II.

²⁵ Vlastní překlad autorky podle originálu Alexe Taylora, strana 165. Originální text viz Příloha II.

²⁶ Vlastní překlad autorky podle originálu Alexe Taylora, strana 165. Originální text viz Příloha II.

prohlásil: „Hádám, že ta ryba nebyla naše. Chtěli jsme ji totiž ze špatného důvodu.“²⁷ A když konečně dorazili na pohřeb, už bylo po všem.

Autor skvěle vyobrazil povahy postav. Prezentuje postavy bez jakýchkoliv příkras, s jejich nedostatky, nebojí se odhalit jejich špatné stránky či zdůvodnit jejich chování. To čtenáři pomůže lépe se do postav vcítit nebo je pochopit, jelikož zná jejich životy a drsné podmínky, ve kterých musí žít, což po přečtení povídky čtenáře donutí uvažovat o morálních hodnotách. A i přes to, že protagonisté nejsou sympatičtí, čtenář s nimi stejně dokáže soucítit.

Autor se snažil, aby příběh působil co nejdůvěryhodněji, a tomu odpovídá i jazyk a styl, kterým je povídka psaná. Pokud čtenář čte povídku v anglickém jazyce, může mu četba místy působit problémy. V příběhu se často vyskytují slangové výrazy a slova, která čtenář ve slovníku nenajde. Povídka je také plná vulgárních výrazů, čímž chtěl autor poukázat na nevzdělanost hlavních protagonistů.²⁸

4.3 Charles Dodd White – *Controlled Burn*

Třetí, poslední povídka podrobená analýze se jmenuje *Controlled Burn* od autora Charlese Dodd Whita. Povídka vyšla v jeho kolekci krátkých povídek *Sinners of Sanction County*, která byla vydána roku 2011 (Still Journal, nedatováno).

Povídka je jako jediná ze tří vybraných vyprávěna v první osobě. Hned na začátku povídky autor uvede čtenáře přímo do centra dění, ale díky Whitovo skvělému popisu a fantazii se čtenář dokáže brzy zorientovat. Autor (jako i již zmínění dva autoři) nezapomíná podrobně popsat prostředí, kde se právě děj odehrává, a určit čas (denní dobu). Začátek povídky se odehrává na stavbě, v městě, kde se všichni znají. Hlavní postavou je Dayton, starší stavební dělník,

²⁷ Vlastní překlad autorky podle originálu Alexe Taylora, strana 167. Originální text viz Příloha II.

²⁸ Jako například výraz „sonsabitch“, což je množné číslo od „son of a bitch“, což by se do českého jazyka dalo přeložit jako *hajzlové* (Urban Dictionary, 2012), nebo o pár řádek pod tím Lum prohlásí „Je nám to u prdele.“ (Taylor 2013: 160 – 167).

který stavbě šéfuje a má na starosti Mexičany pracující pod ním. Hlavní protagonista je vyobrazen jako typický muž tohoto horského regionu. V povídce čtenář nalezne jak vnitřní, tak i vnější popis Daytona: „Usmál se a zadíval se na své sandály, svírajíc jeho kšiltovku s nápisem Duke²⁹ mezi prsty.“³⁰ Statný, vyhledávající spíše samotu, kouřící cigarety, pijící pivo. Dayton je přímý – vždy řekne, co si zrovna myslí. Emoce najevo příliš nedává, vše se snaží zařídit spíše sám, aby nemusel prosit ostatní a mohl si dokázat, že vše zvládne. Na druhou stranu je poznat, že byl vychován s citem pro rodinnou vazbu.

V povídce se vyskytuje téma migrace – protagonista Dayton je vedoucí dělníků pocházejících z Mexika. White v povídce popisuje jejich způsob života, kdy jejich životní úroveň hraničí s chudobou: „(...) odvezl jsem Ernesta domů. Bydlí s rodinou v přívěsu v ilegální oblasti. (...) Jejich přívěs je pomlácený, vypadající jako něco co spadlo přímo z nebe a bylo nakopnuto napříč hřištěm nějakým protivným dítětem.“³¹ Téma migrace je spojeno jak s chudobou, tak s těžkou prací. Apalačský region neoplývá volnými pracovními místy (zvláště když se jedná o přistěhovalce), a tak jsou migranti nuceni vzít víceméně jakoukoli práci, která se jim naskytne. Dalším problémem u přistěhovalců je i nedostatek vzdělání.

Na stavbu za Daytonem přišel šerif jménem Gene, kterého Dayton nevidí rád. Hned se ho na rovinu zeptá: „No? Víš, že jsi sem nepřišel zeptat se mě, jak jde život“.³² Šerif Daytonovi přijel oznámit, že FBI hodlá založit kontrolovaný požár, při kterém shoří i stará lovecká chata Daytonovo otce, která stojí na hřebenu oblasti, která bude požárem zasažena. Hlavní postava povídky to nechce nechat jen tak – je to rodinná památka, symbol rodinného pouta. Přepadne ho nostalgie, protože na této lovecké chatě strávil své dětství. Začne přemítat o své rodině, o svých synech a zemřelé ženě (autor se zde krátce zmiňuje o smrti, tak jako tomu bylo v předchozí povídce): „Bylo to skoro pět let, co Martha umřela.

²⁹Duke Univerzita nacházející se v Durhamu v Severní Karolíně (Duke University, 2016).

³⁰Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 194. Originální text viz Příloha II.

³¹Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 192. Originální text viz Příloha II.

³²Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 190. Originální text viz Příloha II.

Zanechala tohle místo tak osamělé a deprimované, nebylo zde nic víc než duchové našich teď-už-dospělých dětí, kteří tu poskakovali kolem do kola po těch starých vrzajících parketách.³³ Svoji zesnulou ženu zmiňuje i na následující stránce: „Byl jsem vzhůru s prvním paprskem slunce. Takhle to je od té doby, co odešla Martha. Nikdy nespím déle jak do časných ranních hodin. Tak moc spěchu v životě člověka, kterému zbývá tak málo času, jako zbývá mně.“³⁴ Po chvíli přemítání zavítá Daytono domu svého syna Tommyho, aby ho obeznámil se situací a (i když nerad) poprosil o pomoc. Tommy byl nejdříve proti, ale je to jeho táta, jeho rodina, a tak souhlasil. I přes to, že vstup do oblasti je zakázaný, Dayton nemá problém obejít zákon a v sobotu ráno se již oba vydávají směrem stará lovecká chata. Chata je v povídce velmi podrobně popsána – to čtenáře utvrdí v tom, jak moc pro Daytona znamenala. „Uvnitř je to vlhké jako v hrobě. Stříbrné pavučiny visící ze stropu, třepetající se a třpytící se díky nečekaně vpuštěnému světlu. Natáhl jsem ruce před sebe, ale pavučiny se mi zachytávaly za konečky prstů a nechtěly se pustit.“³⁵ Daytonův záměr byl pokácet co nejvíce stromů, aby oheň neměl kam stoupat. Na chatě strávili celý den. „Toho večera jsme si sedli na verandu a pozorovali ten žár, který se linul odněkud z dále. Doufali jsme, že začne pršet, ale to se nestalo. Seděli jsme pod tím smutným nebem a já vzpomínal na noci, kdy jsem jako malý kluk přesně na tomhle místě sedával a poslouchal kapky deště bubnující do střechy, které zněly jako výstřely z pistole. Jako by to bylo včera, kdy se můj táta a jeho lovečtí přátelé strašně opili a nepřestávali vyvádět, mluvili nesmysly, potáceli se a navzájem si pomáhali dostat se v pořádku do postele.“³⁶ Probudili se časně ráno. Stáli před chatou, pili kafe a mlčky pozorovali blížící se oheň. „Je těžké říci kdy jsem viděl první plamen. Ten dým byl jako zvláštní zrcadlo: dokázal překroutit vše, co bylo okolo. Takže to, co jsem viděl, mohlo být mýma očima, nebo to mohla být jen moje fantazie. Ale když už jsem na tváři cítil to spalující horko,

³³ Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 193. Originální text viz Příloha II.

³⁴ Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 194. Originální text viz Příloha II.

³⁵ Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 196. Originální text viz Příloha II.

³⁶ Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 197. Originální text viz Příloha II.

věděl jsem, že musíme chatu opustit.“³⁷ Při cestě zpět Dayton řekne synovi, ať zastaví. Oba vystoupí z auta a pozorují oheň linoucí se stále výš a výš, který si nemilosrdně bere vše, co mu přijde do cesty. Celý příběh končí Daytonovými slovy: „Přesně nevím, proč jsem tam jen stál a koukal. Proč jsem neřekl Tommymu, aby mě odvezl domů. Prostě jsem jen chtěl cítit tu bolest. Aby se dostala skrz mé oči až do mého mozku.“³⁸

Co čtenář v této krátké povídce ocení, je autorovo nadání pro detailní a velmi barvitý popis. V textu také často používá přirovnání: „Vyšli jsme ven na zahradu a koukli se dolů. Zatím jsme nic neslyšeli, jen jsme mohli vidět dým linoucí se z hořících stromů jako by pravé zlo dostávalo konečně tvar.“³⁹ „Ty nejsilnější plameny se dostávaly stále výš a výš jako monstra přicházející na tento svět jako opravdová nenávist.“⁴⁰ O pár řádek dále čtenář nalezne další: „Kolem silnice to vypadalo, jako by se celý svět nad námi uzavíral. Stromy se skláněly, vypadající jako tunel ze starých kostí.“⁴¹ Z povídky je cítit beznaděj a Daytonovo zklamání, že nebyl schopný zachránit něco, na čem mu velmi záleželo. Je vidět, že mu to není lhostejné, a i přes to, že své emoce moc najevo nedává, na rodině mu hodně záleželo. Celá povídka se věnuje především rodinným vazbám a přírodě. Obsahuje prvky gotiky a na čtenáře může působit spíše ponuře, temně až pesimisticky (White 2013: 190 – 199).

4.4 Závěrečné srovnání

Po provedené analýze povídek je zřejmé, že se zabývají podobnými tématy a lze v nich nalézt mnoho prvků Apalačského regionu. Všichni tři autoři se hned ze začátku věnují popisu místa a času. Informují čtenáře, kde se děj právě odehrává. Povídky se odehrávají v horském prostředí Apalačského regionu a z příběhů může čtenář zjistit, že postavy žijí v menším městě či v uzavřené komunitě, kde

³⁷ Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 198. Originální text viz Příloha II.

³⁸ Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 199. Originální text viz Příloha II.

³⁹ Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 197. Originální text viz Příloha II.

⁴⁰ Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 198. Originální text viz Příloha II.

⁴¹ Vlastní překlad autorky podle originálu Charlese Dodd White, strana 198. Originální text viz Příloha II.

stále převládá venkovský způsob života. Autoři neopomínají ani popsat okolní přírodu, která dokáže být jak krásná, tak i velmi drsná a zrádná – tak, jako tomu bylo se životy obyvatel. Všechny tři povídky mají společné téma rodiny. Ať už v první, kde se hlavní postava Parson snaží zachránit a postarat o svého bratra, v druhé, kde si bratři stojí bok po boku a projevují úctu zemřelé tetičce, nebo ve třetí, kdy se protagonista Dayton snaží se svým synem zachránit starou loveckou chatu svého otce. I přes to, že se jedná o fikci, povídky působí velmi reálně. Všechny jsou spíše pesimistické, ponuré, bez šťastného konce. Na druhou stranu takový život dokáže být, a tím více se čtenář dokáže do četby ponořit a ztotožnit se s hlavními postavami. Ani obyvatelé Apalačského regionu to v minulosti neměli lehké, takže povídky výborně reflektují regionální minulost a nastiňují životy obyčejných lidí. Postavy všech tří povídek si prochází těžkou životní zkouškou. V povídkách lze nalézt témata jako chudoba, nedostatek vzdělání, migrace, alkoholismus či násilí. Ale například první analyzovaná povídka od Rona Rashe se věnuje také drogové problematice, což je téma, které se vyskytuje v literatuře Apalačského regionu až v posledních několika letech. Hlavní protagonisté v uvedených povídkách jsou si také dost podobní – typičtí muži tohoto horského regionu. Soběstační, nedávající najevo emoce, mužní, ale přes to by pro svoji rodinu udělali cokoliv.

5 Závěr

Bakalářská práce byla zaměřena na Apalačský region ve Spojených státech. Cílem práce bylo představit Apalačský region, jeho literaturu a následné hledání prvků regionu v literatuře, a to ve vybraných povídkách. Aby tohoto cíle bylo dosaženo, bylo nejprve nezbytné věnovat se samotnému regionu, popsat geografii, obyvatele či problémy, se kterými se region potýká. Dále bylo nezbytné detailně popsat literaturu regionu, aby bylo možné v následném rozboru povídek na co odkazovat. Práce byla rozdělena do tří větších částí. První a druhá část je teoretická a věnuje se popisu regionu a literatury. Ve třetí části byla provedena analýza tří vybraných povídek z knihy *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature*. Povídky byly od odlišných autorů.

Apalačský region se rozprostírá od New Yorku až po severní část oblasti Mississippi a zahrnuje části třinácti států (jako jediný celý stát zahrnuje Západní Virginii). Geografie regionu je velmi rozmanitá – krajina je skalnatá, rozeklaná a lze zde nalézt spousty údolí či naopak vysoké hřebeny, ale za velehory by se dalo označit jen málo území. Osídlování tohoto regionu začalo (s ohledem na ostatní oblasti Spojených států) později, a to kvůli nehostinnosti a nedostupnosti oblasti. Od počátku byl tento horský region venkovského rázu a těžební průmysl patřil k hlavnímu zdroji práce a financí. S modernizací průmyslu nastaly problémy a přišlo i pnutí mezi tradičním, venkovským způsobem života a novým, městským stylem. S tím souvisí i nezaměstnanost, chudoba a nevzdělanost, s čímž region hodně soupeřil (a i v současné době není region úplně v pořádku). Co se týče obyvatel, region je velmi heterogenní. Žijí tu potomci prvních osadníků, mezi které patřili například původní obyvatelé, Angličané, Irové či Němci. Také je to způsobeno vysokou migrací. Apalačský region má bohatou historii a kulturu, na které jsou obyvatelé velmi pyšní – svému regionu jsou oddaní, tak jako své rodině a komunitě, která je pro nově příchozí takřka nedostupná. Za tu dobu, co obývají region, se naučili žít v symbióze s horskou přírodou.

Řada současných autorů se snaží bojovat proti ustáleným stereotypům, které o regionu panují. Obyvatelé byli často viděni jako podivíni či venkované. Region je také typický svým dialektem, neboli „apalačskou angličtinou“, která se od „normální“ angličtiny liší jak gramatikou, tak slovní zásobou. Apalačští spisovatelé se také zabývají historií regionu, ale to spíše z toho důvodu, aby se předešlo opakování chyb minulých a budoucnost tak byla lepší. Apalačská literatura je typická detailním a barvitým popisem prostředí. Autoři často vyzdvihují krásnou horskou přírodu a ve většině apalačských povídek je domovem postav právě tato oblast. Protagonisté příběhů jsou typičtí svou odhodlaností, vytrvalostí, hrdostí a důrazem na rodinné vazby – zde autoři reflektují nelehkou minulost regionu, kdy obyvatelé museli tvrdě pracovat, aby svou rodinu uživili. Díla Apalačského regionu mohou být vtipná, ale i velmi temná, což dokazuje provedená analýza tří povídek v praktické části práce. Autoři za hlavní postavy často volí „obyčejné“ lidi, kteří řeší každodenní problémy života. Autoři také často volí témata, která jsou obyvatelům regionu velmi blízká – například ničení přírody, opakující se finanční krize, či modernizace průmyslu. Poslední dobou se autoři nebojí ani nových témat, jako třeba téma drogové závislosti nebo LGBT komunity.

V závěrečné části jsme se zabývali analýzou tří vybraných povídek ze zmiňované knihy *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature*. Pro lepší představu a dokreslení atmosféry jednotlivých povídek jsou do rozboru zařazeny vlastní překlady vybraných úryvků, jejichž anglické znění je uvedeno v příloze k práci. Všechny tři povídky jsou od autorů, kteří žili, nebo nějakou dobu pobývali, v Apalačském regionu. Také i děj povídek je zasazen do regionu. Povídky toho mají mnoho společného – hlavní protagonisté jsou typičtí horští muži, snažící se vše zvládnout sami, témata povídek jsou spíše pochmurná, obsahují nějakou těžkou životní zkoušku, kterou se hlavní postavy snaží zvládnout. Ani konec povídek není příliš šťastný. Samozřejmě nechybí barvitý popis prostředí a přírody či rodinná jednota. Všechny tři povídky dokonale nastiňují horský život

v Apalačském regionu a pro čtenáře není těžké se do hlavních postav vcítit a prožít s nimi jejich příběh.

V první a druhé části práce se spíše využívaly knihy v elektronické podobě. Všechny knihy jsou v anglickém jazyce, jelikož o tento region se dosud zajímala jen hrstka českých autorů. Ve třetí, analytické části práce, jsme pracovali především s knihou *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature*, ze které se čerpali citace, které byly pro lepší pochopení následně přeloženy do českého jazyka.

6 Seznam použité literatury

- Benedict, Pinckney (2013). Introduction. In: Branscum, John – Thomas, Wayne, *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature* (Sarabande Books) s. X – XII.
- Billings, Dwight B. (1999). Introduction. In: Billings, Dwight B. – Norman, Gurney – Ledford, Katherine, *Back Talk from Appalachia: Confronting Stereotypes* (The University of Kentucky) s. 3 – 17.
- Branscum, John – Thomas, Wayne (2013). Foreword. In: Branscum, John – Thomas, Wayne, *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature* (Sarabande Books) s. VIII – VIII.
- Branscum, John – Thomas, Wayne (2013). *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature* (Sarabande Books).
- Brutworld (2016). *Brut* (<http://www.brutworld.com/>, 10. 4. 2016).
- Clark, Amy D. – Hayward, Nancy M. (2013). Introduction. In: Clark, Amy D. – Hayward, Nancy M., *Talking Appalachian: Voice, Identity, and Community* (The University Press of Kentucky) s. 16 – 19.
- Comic Vine (2016). *Fu Manchu* (<http://comicvine.gamespot.com/fu-manchu/4005-14083/>, 10. 4. 2016).
- Duke University (2016). *Duke* (<http://duke.edu/>, 12. 4. 2016).
- Eller, Ronald E. (1999). Foreword. In: Billings, Dwight B. – Norman, Gurney – Ledford, Katherine, *Back Talk from Appalachia: Confronting Stereotypes* (The University Press of Kentucky) s. IV – XI.
- Executive Summary (2015). *Appalachia Then and Now* (http://www.arc.gov/assets/research_reports/AppalachiaThenAndNowCompiledReports.pdf, 4. 1. 2016).

- Fahe (2015). *Appalachian poverty* (<http://www.fahe.org/appalachian-poverty/>), 3. 1. 2016).
- Goode, James B. (2008). Appalachian Literature. In: Wilson, Charles R., *The New Encyclopedia of Southern Culture* (The University of North Carolina Press) s. 29 – 34.
- Grulich, Vít (2012). Appalačská provincie. *Botany.cz*. 19. 3. 2012 (<http://botany.cz/cs/appalacska-provincie/>), 5. 1. 2016).
- Harper Collins Speakers Bureau (2013). *Ron Rash* (<http://www.harpercollinsspeakersbureau.com/speaker/ron-rash/>), 23. 3. 2016).
- Higgs, Robert J. – Manning, Ambrose N. – Miller Jim W. (1996). *Appalachia Inside Out: Culture and custom* (The University of Tennessee Press: Knoxville).
- Lalone, Mary B. (2009). Guidelines for a Partnership Approach to Appalachian Community and Heritage Preservation Work. In: Keefe, Susan E., *Participatory development in Appalachia: cultural identity, community and sustainability* (The University of Tennessee Press: Knoxville), s. 201 – 228.
- Larson, Holly (nedatováno). Teaching White Trash Literature. *Teaching College Literature* (http://teachingcollegelit.com/tcl/?page_id=1270), 20. 3. 2016).
- LGBT Foundation (2016). *About Us* (<http://lgbt.foundation/about/>), 5. 4. 2016).
- Loving, Denton (2014). Interview with Charles Dodd White. *Pank Magazine.com*. 14. 8. 2014 (<http://pankmagazine.com/2014/08/14/interview-charles-dodd-white/>), 23. 3. 2016).

- Miller, Danny – Ballard, Sandra – Herrin, Roberta – Mooney, Stephen D. – Underwood, Susan – Wright, Jack (2006). Appalachian Literature. In: Edwards, Grace T. – Asbury, JoAnn A. – Cox, Ricky L., *A Handbook to Appalachia: An Introduction to the Region* (The University of Tennessee Press: Knoxville) s. 199 – 211.
- National Day Calendar (2016). *National Miner's Day* (<http://www.nationaldaycalendar.com/national-miners-day-december-6/>, 22. 2. 2016).
- Neuvedeno (2008). General Introduction. In: Wilson, Charles R., *The New Encyclopedia of Southern Culture* (The University of North Carolina Press) s. XIII – XVIII
- New World Encyklopedia (2013). *Midwestern United States* (http://www.newworldencyclopedia.org/entry/Midwestern_United_States, 3. 1. 2016).
- North American Mission Board (2016). *Appalachian Culture* (<http://www.namb.net/ARM/Appalachian-Culture/>, 5. 1. 2016).
- Obermiller, Phillip J. – Tighe, Jennifer J (2009). Smart Money Community Services. In: Keefe, Susan E., *Participatory development in Appalachia: cultural identity, community and sustainability* (The University of Tennessee Press: Knoxville), s. 187 – 199.
- Pellissippi State Community College (2015). *Charles Dodd White* (<http://www.pstcc.edu/english/faculty/White.php#.VvQjJDEtHKQ>, 23. 3. 2016).
- Rash, Ron (2010). *Burning Bright* (Harper Collins Publishers).
- Rash, Ron (2013). Back of Beyond. In: Branscum, John – Thomas, Wayne, *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature* (Sarabande Books) s. 111 – 126.

- Searles, P. David (1995). *A College For Appalachia: Alice Lloyd on Caney Creek* (The University Press of Kentucky).
- State Meanings Report (2015). *Appalachia Then and Now* (http://www.arc.gov/assets/research_reports/AppalachiaThenAndNowCompiledReports.pdf, 4. 1. 2016).
- Still Journal (nedatováno). *Interview* (<http://www.stilljournal.net/charles-dodd-white-interview.php>, 23. 3. 2016).
- Taylor, Alex (2010). *The Name of the Nearest River* (Sarabande Books: Kentucky).
- Tennessee Valley Authority (nedatováno). *About TVA* (<http://www.tva.com/About-TVA>, 4. 1. 2016).
- The Ig Publishing (2016). *The Marble Orchard* (<http://igpub.com/the-marble-orchard/>, 23. 3. 2016).
- The Lit Witch (2011). *Author Interview: Alex Taylor*. 31. 1. 2011 (<http://www.thelitwitch.com/author-interview-alex-taylor/>, 23. 3. 2016).
- Thomson, Deborah – Moser, Irene (2008). Appalachian Folklife. In: Edwards, Grace T. – Asbury, JoAnn A. – Cox, Ricky L., *A Handbook to Appalachia: An Introduction to the Region* (The University of Tennessee Press: Knoxville) s. 143 – 156.
- U. S. Department of State (nedatováno). *Appalachia and the Ozarks* (<http://countrystudies.us/united-states/geography-13.htm>, 4. 1. 2016).
- Urban Dictionary (2012). *Sonsabitch* (<http://cs.urbandictionary.com/define.php?term=Sonsabitch>, 10. 4. 2016).

Zdroje příloh

Obrázek 1. (http://www.arc.gov/appalachian_region/mapofappalachia.asp, 20. 4. 2016).

Obrázek 2.

(<http://www.radford.edu/jtso/GeologyofVirginia/BlueRidge/BRPhysio-1.html>, 20. 4. 2016).

Obrázek 3. (<http://photosbyravi.com/2013/07/30/blue-ridge-mountains/>, 20. 4. 2016).

Obrázek 4. (http://prezi.com/8nyduhxlct_e/the-valley-and-ridge-the-appalachian-plateau/, 20. 4. 2016).

Obrázek 5. (<http://authorgarryphillips.com/2013/06/11/appalachia-who-cares-and-so-what/>, 20. 4. 2016).

Graf 1.

(http://www.arc.gov/assets/research_reports/AppalachiaThenAndNowCompiledReports.pdf, 20. 4. 2016).

Graf 2. (<http://arc50.creconline.org/>, 20. 4. 2016).

Graf 3. (<http://appvoices.org/end-mountaintop-removal/health-impacts/>, 20. 4. 2016).

Graf 4. (<http://arc50.creconline.org/>, 20. 4. 2016).

Mapa 1.

(http://www.nrcs.usda.gov/wps/portal/nrcs/detail/national/water/?cid=nrcs143_015052, 20. 4. 2016).

Mapa 2. (http://www.arc.gov/research/MapsofAppalachia.asp?MAP_ID=77, 20. 4. 2016).

Mapa 3.

(http://www.newworldencyclopedia.org/entry/File:Census_Regions_and_Divisions.PNG, 20. 4. 2016).

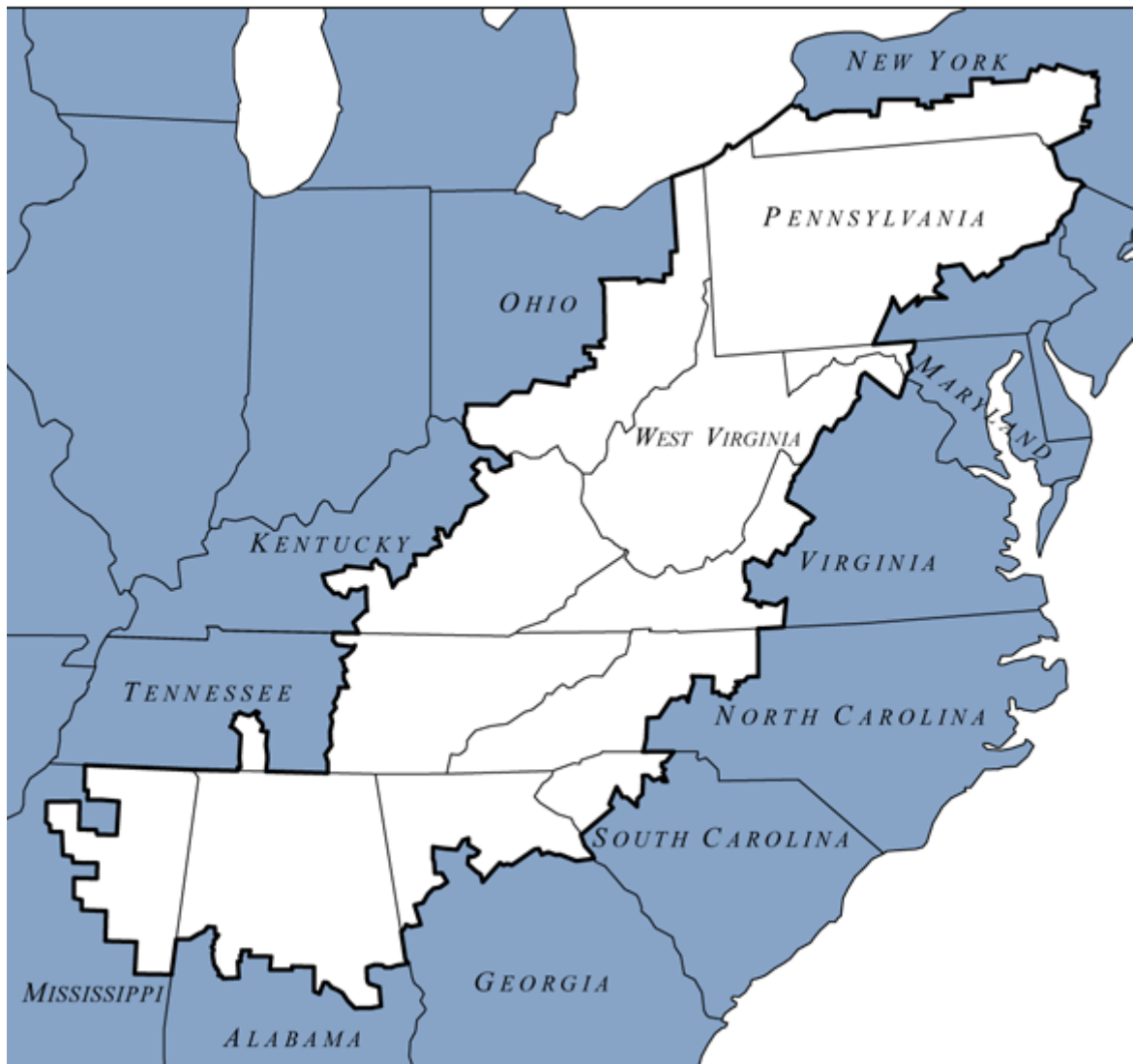
7 Resumé

The thesis *Depiction of Appalachian Region in Contemporary American Literature - A Study of Chosen Authors* about Appalachian region and its literature. The thesis is divided into three bigger parts. First and second part is theoretical. The first part deals with description of Appalachian region, its geography, people, culture, or poverty and healthcare of the region. Because of the practical part and for better understanding, the second part deals with description of Appalachian literature. This part is concerned with regional' dialect, tradition of spoken word or division of Appalachian literature. Second part also deals with the book *Red Holler: Contemporary Appalachian Literature* by John Brascum and Wayne Thomas. It is a collection of fiction, nonfiction, poetry and graphic narratives, written by contemporary Appalachian writers. This part also includes information about chosen authors. First, and most famous, is Ron Rash, second is Alex Taylor and third is Charles Dodd White. The third part of the thesis is practical and it contains an analysis of three short stories written by authors that were mentioned. This part is focused on searching for elements which are typical for this region and proving similarities in these three short stories.

8 Přílohy

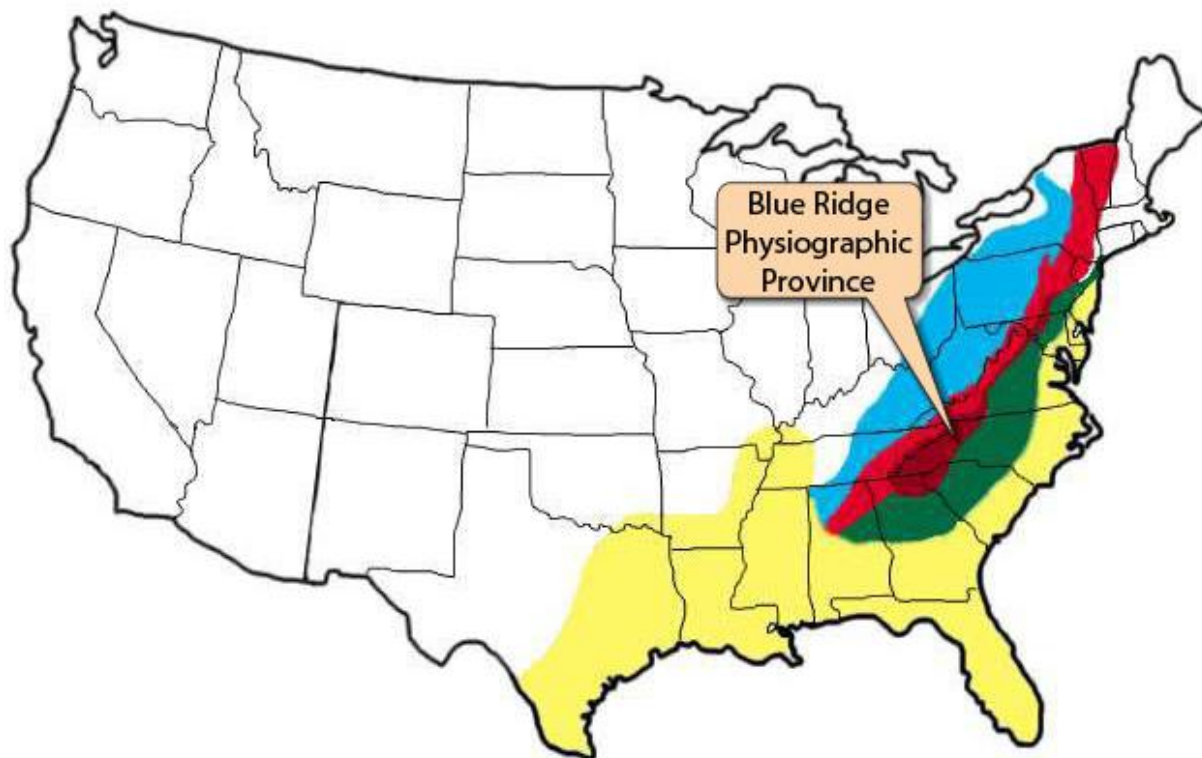
Příloha I – Obrázky a grafy

Obrázek 1 – Státy Apalačského regionu

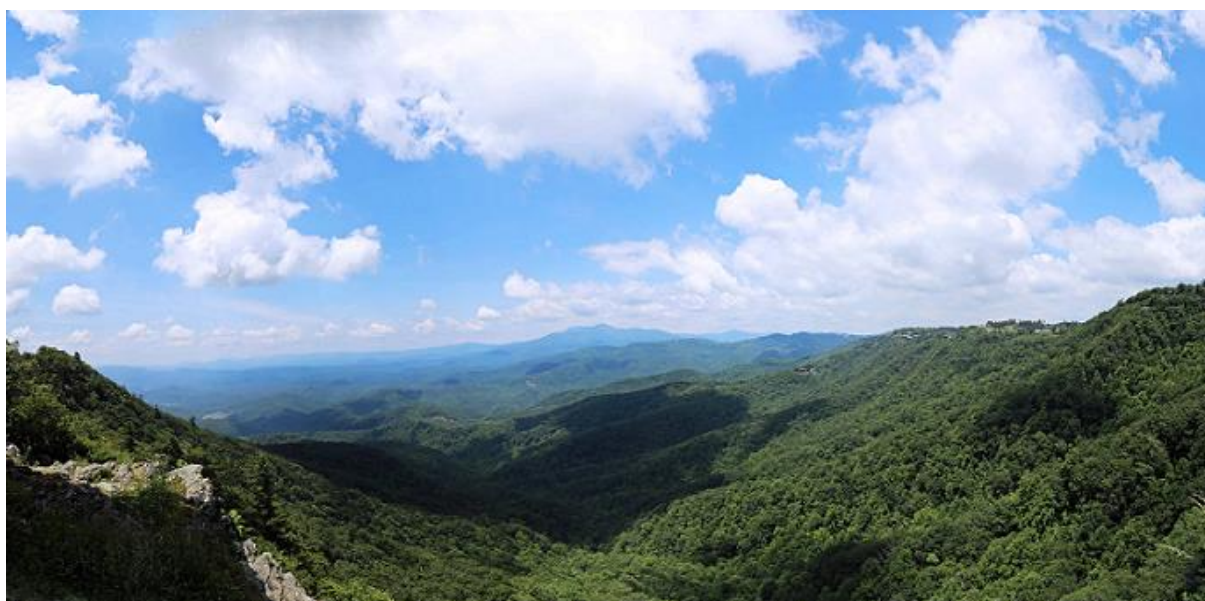
Zdroj: http://www.arc.gov/appalachian_region/mapofappalachia.asp

Obrázek 2 – Nejvýchodnější oblast jižní části Apalačského pohoří, neboli *Blue Ridge (Modrý hřeben)*

Zdroj: <http://www.radford.edu/jtso/GeologyofVirginia/BlueRidge/BRPhysio-1.html>

Obrázek 3 – Svahy *Blue ridge (Modrého hřebenu)*

Zdroj: <http://photosbyravi.com/2013/07/30/blue-ridge-mountains/>

Obrázek 4 – Oblast *Ridge and Valley* (*Hřbety a údolí*), hřebeny jsou od sebe odděleny řekami

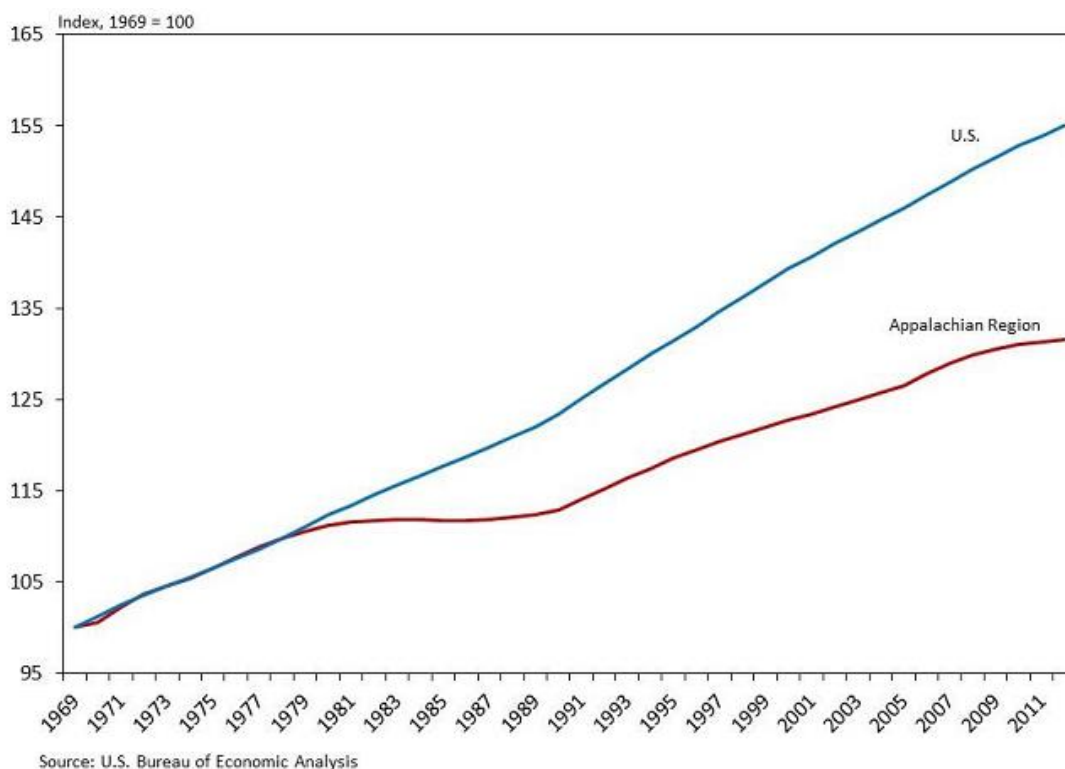
Zdroj: http://prezi.com/8nyduhxlct_e/the-valley-and-ridge-the-appalachian-plateau/

Obrázek 5 – Domácí řemeslná výroba

Zdroj: <http://authorgarryphillips.com/2013/06/11/appalachia-who-cares-and-so-what/>

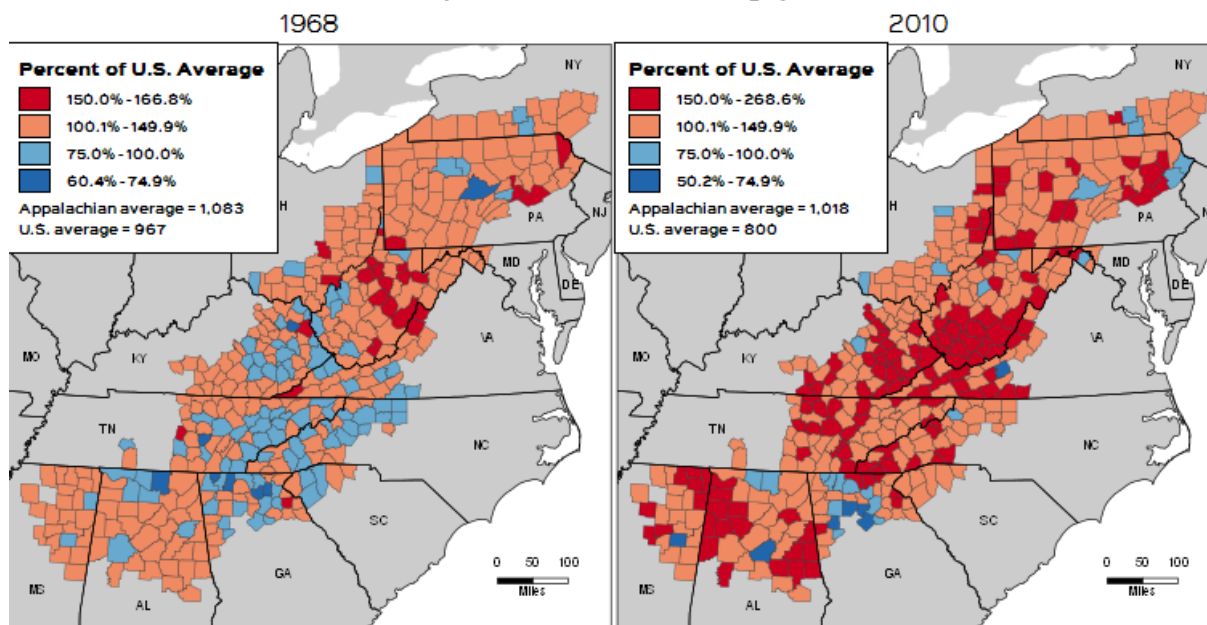
Graf 1– Úpadek apalačské populace oproti zbytku Spojených států

Zdroj: http://www.arc.gov/assets/research_reports/AppalachiaThenAndNowCompiledReports.pdf

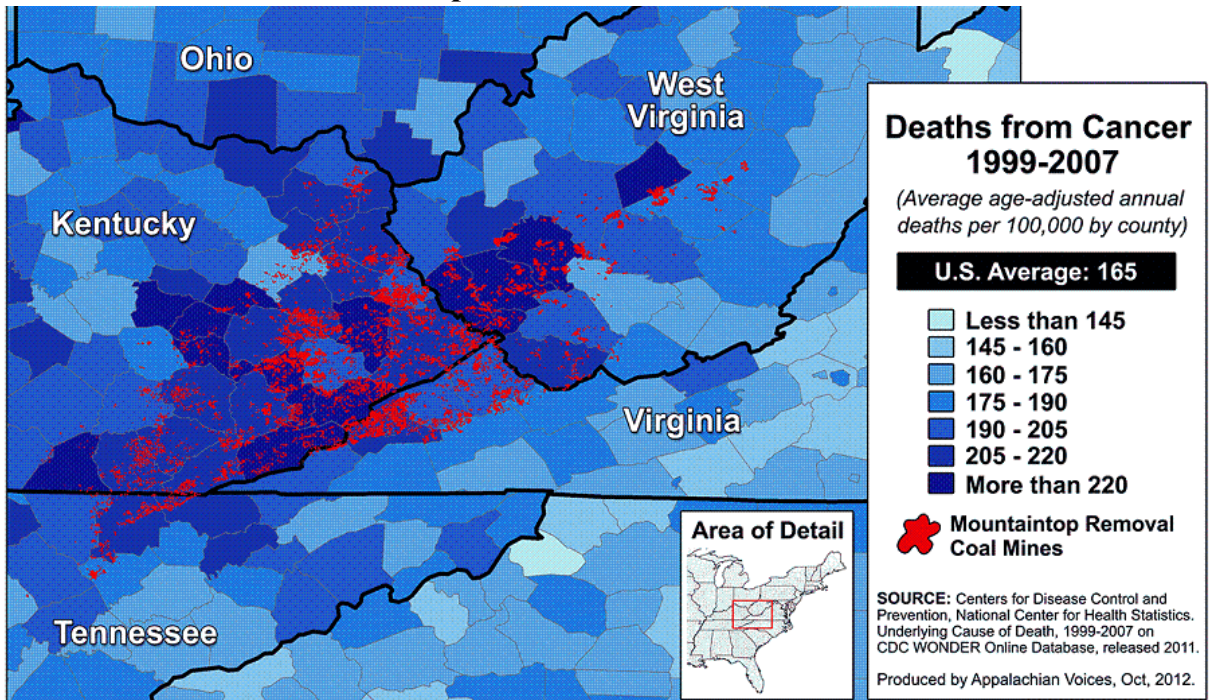
Graf 2 – Míra úmrtnosti v letech 1968 a 2010

Mortality Rates in Appalachia (Deaths per 100,000 People) Relative to the U.S. (Percent of U.S. Average)

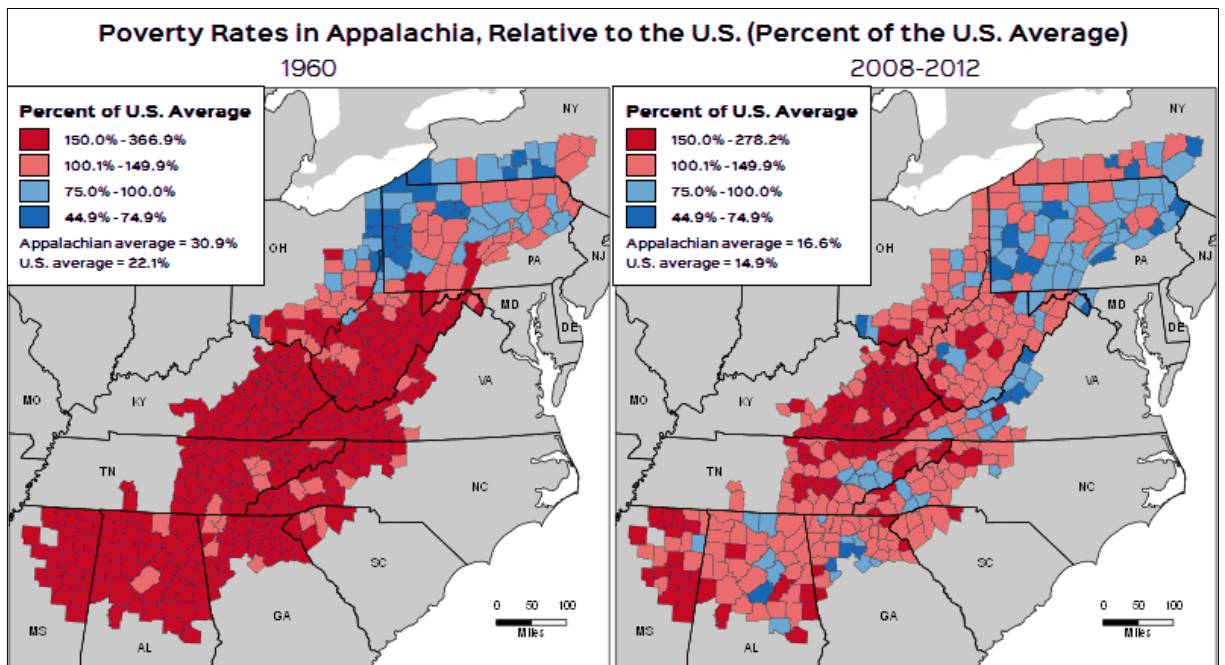
Zdroj: <http://arc50.creconline.org/>

Graf 3 – Míra úmrtnosti způsobená rakovinou v období 1999 - 2007

Zdroj: <http://appvoices.org/end-mountaintop-removal/health-impacts/>

Graf 4 – Míra chudoby v Apalačském regionu v letech 1960 a 2008 – 2012

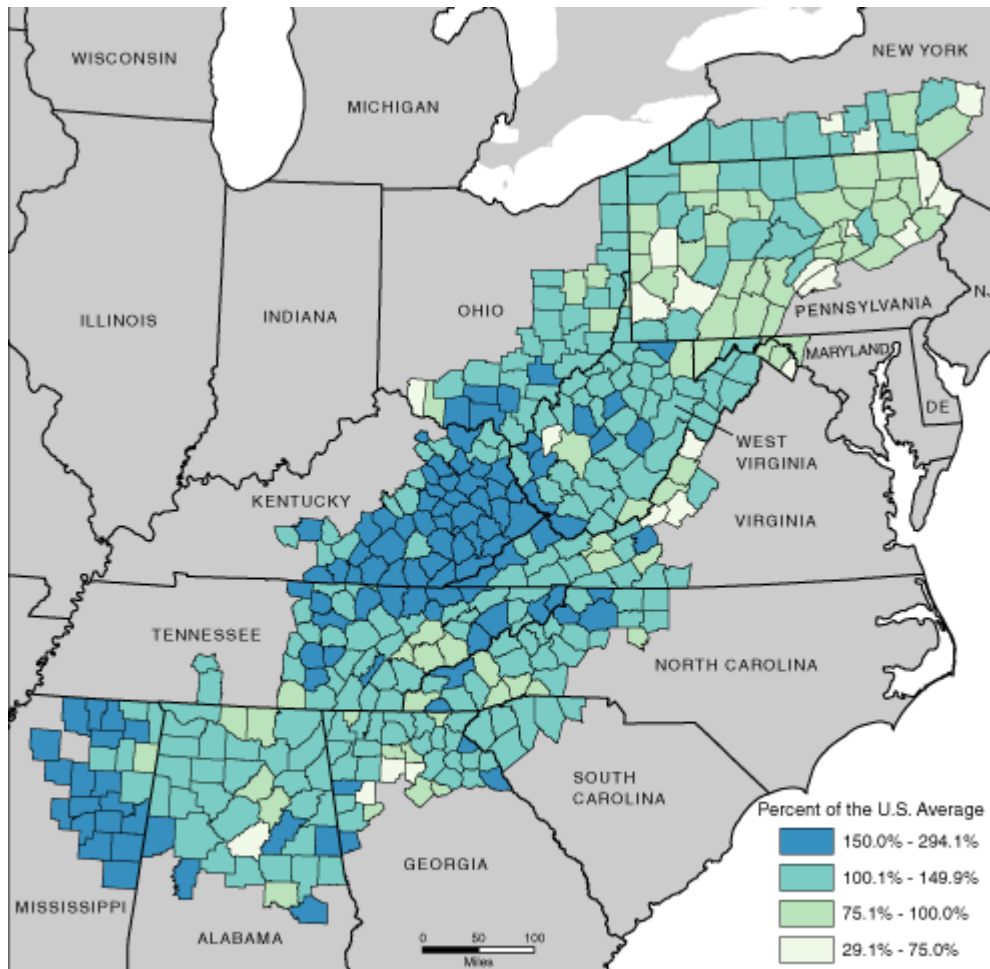
Zdroj: <http://arc50.creconline.org/>

Mapa – Topografie Apalačského regionu (a zbylých Spojených států)

Zdroj: http://www.nrcs.usda.gov/wps/portal/nrcs/detail/national/water/?cid=nrcs143_015052

Mapa 2 – Míra chudoby v Apalačském regionu v období 2007 - 2011

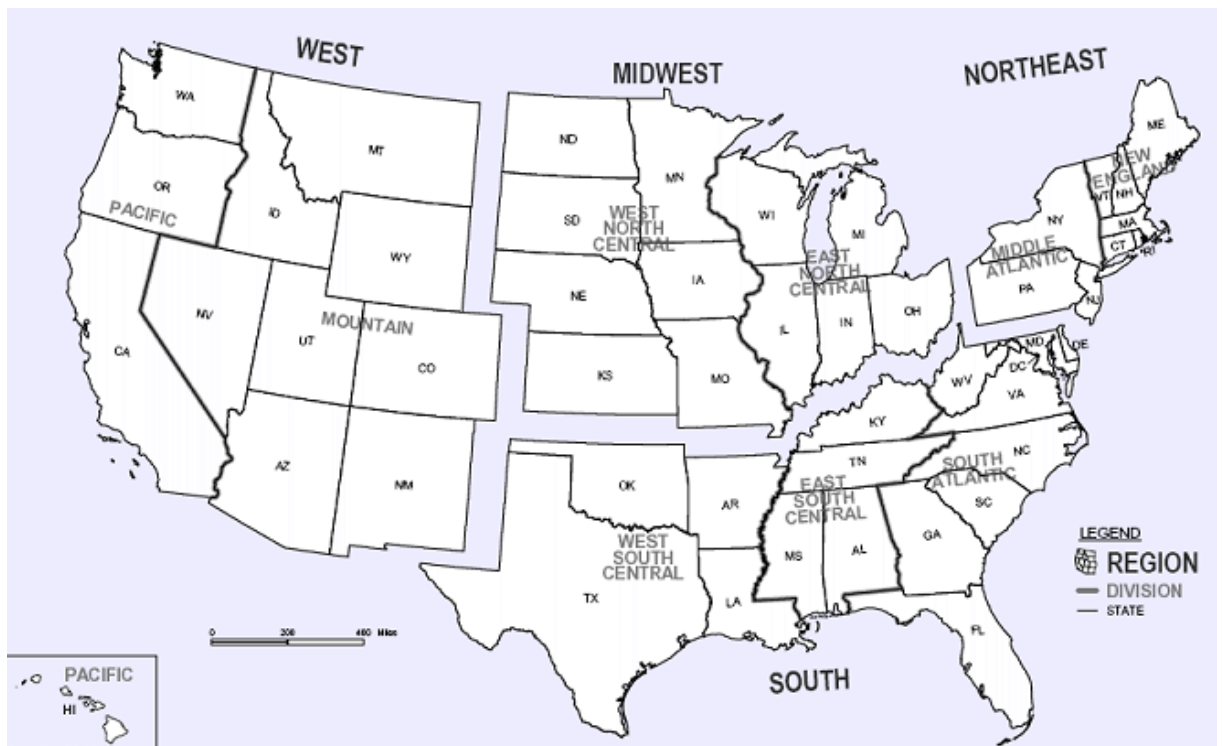

Created by the Appalachian Regional Commission, March 2013
Data Source: U.S. Census Bureau, American Community Survey, 2007–2011
Data Classification Scheme: Critical Breaks

U.S. average = 14.3%
Appalachian average = 16.1%

http://www.arc.gov/research/MapsofAppalachia.asp?MAP_ID=77

Mapa 3 – Rozdělení Spojených států

Zdroj: http://www.newworldencyclopedia.org/entry/File:Census_Regions_and_Divisions.PNG

Příloha II – Úryvky z analyzovaných knih

Ron Rash – *Back of Beyond*

6. „When the woman spoke, Parson glimpsed the stubbed brown ruin inside her mouth. He could see her face clearly now, sunken cheeks and eyes, skin pale and furrowed. He saw where the bones, impatient, poked at her cheeks and chin. The eyes glossy but alive, restless and needful.“
7. „Parson looked into her dead eyes and saw no indication luck had found her.“
8. „Parson didn't need to look at them to know. The odor of it came in the door with them, in their hair, their clothes, a sour ammonia smell like cat piss.“
9. „ "Don't do that as a favor to me," Parson said. "If his own daddy don't give a damn he's a thief, why should I?" “
10. „If human shit had been on the floor he would not have been surprised.“
11. „Working his ass off in August tobacco field, milking cows on mornings so cold hid hands numbed – the very things that had driven him away in the first place.“
12. „Like they're already laid out in their graves.“
13. „Ray was sixty-five years old but he looked eighty, his mouth sunk in, skinny and feeble. (...) But they both looked bad – hungry, weary, sickly. And scared.“
14. „(...) hauls your worthless ass off to jail.“

Alex Taylor – *A Lakeside Penitence*

16. „(...) the eldest. His face was covered with a mossy beard and he smelled of Brut cologne.“
17. „(...) bald with a barcode tattooed on the back of his neck.“

18. „We got to try and be on time for once.“
19. „Both men were accustomed to blights of trouble, week-long benders and broken marriages, but they were ballsy.“
20. „(...) swam to the sunken highway. It had gone under winters ago. (...) Like a road leading to the frigid nethers of the world.“
21. „Doug pulled the empty pockets from his long johns and wrung water from them.“
22. „(...) burial of a precious and matronly aunt and were already tipsy from prefuneral beers and soap-eyed from crying and they needed covered dish to bring, casserole or egg salad or something (...).“
24. „Soon, Doug raised up a fish so large and ornery it was like dark fire stolen from the earth’s furnace, a great twisting old fish with Fu Manchu whiskers, something that had lain for so long on the lake bottom it had look of wise sleep in its eyes. It was perhaps free feet in length. (...) "That there is a goddamn fish." “
25. „ "Woman can't have everything she wants." “
26. „ "This fish will feed our kind, but I don't see the use folks like y'all could get from it. I don't believe folks like y'all have ever had a use for such things. We're going to take this fish to our Aunt Vergie's funeral. We're going to show everybody there what all kind of good we can do." “
27. „ "I guess it wasn't ours. We wanted it in the wrong kind of way." “

Charles Dodd White – *Controlled Burn*

30. „He smiled down at the tops of his sandals and pinched the bill of this Duke cap between his fingers.“

31. „(...) I drove Ernesto up to his place, the illegal trailer park (...). His family lived in a beaten box that looked like something that had fallen out of the sky and been kicked across the yard by a mean kid.“
32. „ "Well? I know you ain't up here to ask how high my porn patch is standing." “
33. „It was nearly five years since Martha had died, leaving the place so lonesome and gutted out, nothing but the ghosts of our now-grown children running around on those moaning floorboards.“
34. „I was up before the chickens. It's been that way since Martha passed on. Never can sleep through the early hours of the morning. Too much haste in a man's life when he has a little time left as I do.“
35. „Inside it was drank as a grace. Spider webs hung from the roofbeams, going silver and trembling the webs through with the ends of my fingers. The webs clung.“
36. „That night we sat up on the porch and watched heat lightning shake itself loose somewhere far out in the dark, hoping it would turn into rain, but it never did. Under the sad sky I remembered the nights I'd sat out there on that very spot as a boy and listened to rain snapping on the tin roof like gunshots. Could still see the way my Daddy and his hunting buddies would holler and carry on, telling lies and helping each other to their bunks when they'd gone and got stumbling drunk.“
37. „It's hard to say when I saw the first of the fireline. The smoke was a strange mirror, bending everything around so that what I saw may have been with my eyes or my head. But when I could feel the coming heat on my face like a sunset, I knew we had to leave.“

38. „I don't know exactly why I kept watching, why I didn't let Tommy take me on home. But I wanted to drive the pain of it through my eyes and into my brain.“
39. „We walked on out to the yard and looked down the mountain. We couldn't hear anything yet, only see the smoke coming on through the trees like true evil given shape.“
40. „The fire, the biggest of it, was a monster coming to this world like true hate.“
41. „All around the road, the land seemed to be closing down around us, the trees leaning in like a tunnel of old bones.“